

שריבי אזור

משיעוריו השבועיים של

הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

פרשת

ויחי

תשמ"ה

- 2..... שיעור למתחברים יום ראשון כח כסלו חנוכה
- 28..... שבת ויגש תשפ"ה
- 31..... שבת מקץ תשפ"ה
- 33..... והתקדשתם: כל פריצות הדור – כי לא מחנכים לקדושה
- 35..... הפרשה: יוסף לא נקם באחים בכלל

התמונות באדיבות:
מקושרים לצדיק -
לקבלת סיקור שבועי
באימייל מהנעשה אצל
מורינו הרב שליט"א ניתן
לפנות
6137318@gmail.com

שיעורים

שיעור למתחברים יום ראשון כח כסלו חנוכה

כבר היה בגיל 28, בגיל 30 הוא נהיה כבר המלך [בפועל על יהודה], בגיל 70 [של דוד] זה כבר 80 שנה², ועוד 410 בית ראשון [זה] 490, עוד 70 שנות גלות אז אנחנו כבר מגיעים ל 560 ואם מוסיפים עוד 240 זה 700 שנה³.

הוא ראה (- חנה הנביאה) מה שיהיה בעוד 700 שנה, "קשת גיבורים חתים", אומרת הגמרא בעבודה זרה דף (ח) [ט'] עמוד א' 180 שנה אימפריה [של יון] ששולטת בעולם,

אז מתתיהו אפילו שהוא היה כבר זקן בן 200, לא כהתה עינו לא נס לחו, הוא היה גלגול של משה רבנו, משה רבנו אמר מחץ מותניים קמיו ומשנאיו מן יקומון, זה הולך הכל על חנוכה, משה כבר ראה את חנוכה¹.

חנה ראתה את חנוכה, חנה זה 700 שנה לפני חנוכה, עד ששמואל היה בן שנתיים, רק שהוא נהיה בן 52 [הוא נפטר, וכשהיה] בן 50 אז הוא משח את דוד, דוד

מראי מקומות והערות

ומשנאיו, מהיות להם תקומה:
2 [לכאורה צריך להיות 90, וצ"ע]
3 [לכאורה צריך להיות 800 שנה, וצ"ע]
4 עבודה זרה ט, ע"א
תני ר' יוסי ברבי מלכות פָּרַס בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשָׁלְשִׁים וְאַרְבַּע שָׁנָה מְלֻכּוֹת יוֹן בְּפָנֵי הַבַּיִת מֵאַה וְשְׁמוֹנִים

1 רש"י על דברים פרק לג פסוק יא, (יא) מחץ מתנים קמיו: ...ד"א ראה שעתידין חשמונאי ובניו להלחם עם עובדי כוכבים, והתפלל עליהם לפי שהיו מועטים י"ב בני חשמונאי ואלעזר כנגד כמה רבבות, לכן נאמר ברך ה' חילו ופועל ידיו תרצה: ומשנאיו מן יקומון - מחץ קמיו

נס לחו להקריב את החזיר, מתתיהו אומר בכבוד בודאי בשמחה, הוא מגיע בשמחה עצומה רוקד שר מוחא כפיים, הקצין מאמין, הנה הצלחתי, הזקן הכי גדול בארץ ישראל יקריב את החזיר, [ואז אחריו] כולם יקריבו חזיר, ואז מתתיהו שולף את החרב של הקצין בתנועה זריזה של אלפית שניה הוא חותך לו את הראש, ובורח להרי גופנה, וצועק מי לה' אלי, ואז הבנים שלו (הם למדו כולם במתחברים... בדקתי ברשימות לפני 50 שנה ראיתי כתוב יהודה בן מתתיהו, שמעון בן מתתיהו, יוחנן יונתן, אתם עוד לא נולדתם, הם יסדו את מתחברים

אפילו רוסיה אז היא שלטה מ1924 עד 1953 עד שסטלין מת, 1924 הוא נהיה מלך הוא נהיה קיסר של רוסיה, חצי עולם, ומ24 עד 53 זה בדיוק 31⁵ שנה אז הוא היה הראש של רוסיה הקומוניסטית, רוסיה [-] האכזרית, יון הייתה אימפריה אכזרית מאוד, שרפה את כולם באש כל מי שלא שמע בקולה שרפה באש.

עכשיו [היוונים] מגיעים כבר למודיעין עם החזיר⁶, הקצין בונה מזבח מזמין את זקן הזקנים (-) הוא מתתיהו כהן גדול), לא כהתה עינו ולא

מראי מקומות והערות

לבלתי עשות מצות המלך". ובדברו כן הפריץ, וישלוף את חרבו, ויתן ראש חזיר אחד. ויקחהו, וילך את המזבח אשר בנו להכלי המלך אנטיוכוס, לזבוח עליו. וישם את ראש החזיר על המזבח, ויקטר אותו לפסילי אנטיוכוס ולצלמיו. ויעלהו על המזבח ההוא, וישרפהו כמשפט העולות, אשר היו נקרבות על מזבח הקדש. ומתתיהו צופה מההר, ורואה. וירא מתתיהו את מעשה הפריץ, ויקנא לאלהיו. ויקצוף ותבער בו חמתו, וישלוף חרבו. וידלג על המזבח ההוא, ויכה את הפריץ בחרבו על צוארו, ויגבה את ראשו לזוף השמים למעלה. ויפול הראש לפני שר המלך, אשר נגש לדבר עם מתתיהו, וגופו נפל על המזבח, אשר היה עומד עליו להקטיר, וישרוף באש בו עם גוף החזיר. ואת השר ההוא העומד שם, שסע מתתיהו בחרבו. ואת יתר השרים שהיו אתו הבריח, ורבים מהמונם אשר שם הפיל. ויתקע מתתיהו בשופר ויצעק את עם יהודה לבוא אליו, ויתן אות מלחמה וגבורה. הוא מתתיהו הכהן הגדול, אשר הרים יד תחלה במלכות יון, והוא אשר צוה את ישראל להלחם בשבת. והוא יעמוד לנו מליץ והוא אשר עמד להושיע מגוי מקדון בימים ההם.

שְׁנֵה מַלְכוּת חֲשֹׁמוֹנָא בְּפִנֵי הַבַּיִת מֵאָה וְשָׁלֹשׁ מַלְכוּת בֵּית הַהֵרְדוֹס מֵאָה וְשָׁלֹשׁ מִפְּאֵן וְאַיְלָף צָא וְחָשַׁב כְּמָה לְשָׁנִים אֶחָד חוֹרְבָן הַבַּיִת: [לכאורה צריך להיות 29, וצ"ע]⁵ ויספון - פרק עשרים⁶
וילך משם פוליפוס ושרי המלך, אל מתתיהו הכהן בהר המודעית. וימצאוהו חגור כלי קרב, ואחיו ובניו עמו - ומתי מעט מעדת ישראל החסידים. כי הלכו שאר אחיהם, להביא את נשיהם וטפם בהר המודעית, ולהתחזק שם ולהתאזר למלחמה. ויקדמו את מתתיהו הכהן, הפקיד פוליפוס ושרי המלך אנטיוכוס, בדברי שלום לאמר: "שמע נא, מתתיהו הכהן! אתה איש נכבד בעמך, עשה את מצות אנטיוכוס, ותחיה ולא תמות". ויען מתתיהו בגובה לבו, ויאמר: "אני - את מצות מלכי אני עושה. ואתם - עשו את מצות מלככם, כאשר צוה אתכם!" ויהילו שרי המלך את דבריו, וישחקו וילעגו עליהם, ולא ענהו דבר. כי אם היו חושבים ומשתאים, איכה ילכדוהו ויהרגוהו, כאשר הרגו יתר החסידים. ויען אחד מהיהודים הפריצים ובני הבליעל, אשר היו עם שרי המלך, ויאמר: "תמה אני מאד משרי המלך ומחילו, עד מתי תחרישו למתתיהו, ולא תעשו נקמה בו? אשר העיז פניו,

אלף תלמידים, איך שיצאו מהחיידר זרקו אבנים על דיקלוט.

אז אומר השולחן ערוך בקנ"ד⁸ שזה הטבע של הילדים, זה רפלקס, קוראים לזה ספונטני זה לא צריכים כוונות האר"י לזה או כוונות הרש"ש או כוונות של רבנו, זה טבע הילדים לזרוק אבנים, מרגע שהם נולדים הם רוצים לזרוק אבנים.

אפילו יעקב עם עשו הלכו מכות בבטן, כבר בבטן הלכו מכות, בבטן הלכו ג'ודו קרטה, רבקה הבטן שלה נקרעת לגזרים מהמכות שהיא מקבלת שם משני האחים, "ויתרוצצו הבנים" זה רוצץ ראשו של זה, רוצץ ראשו

למעשה, הם יסדו, הם היו ממתחברים, היה מחלב ופישמן הם היו ה- שלהם).

אני לא יודע איך פה מלמדים תלמידים שיורידו ראשים לאנשים, זה לא השיטה של שובו בנים להוריד ראשים לאנשים, כתוב שזורקים אבנים זה כן, כתוב דיקלוטינוס⁷ זרקו [עליו] אבנים, יש כאן גמרא ירושלמי תרומות, היה דיקלוטינוס, קראו לו דיקלוט, דיקלוט, היה בחור דווקא נחמד עם פאות, היה רועה חזירים, הוא היה גוי רומאי, היה רועה חזירים מול הישיבה, מול החיידר של יהודה נשיאה, איפה קבור יהודה נשיאה? בהר כנען, תיסעו אליו תעשו טיול תטבלו בירדן תיסעו ליהודה נשיאה. יהודה נשיאה היה לו חיידר עם

מראי מקומות והערות

בחוף) אמר לא יחמון אפי עד דאינון סחיין (אמר: לא יראו פני עד שיתרחצו), הוה ההיא בי בני אזייה שבעה יומין ושבעה לילון (היה שם בית מרחץ שחיממו שבע ימים) נפק ואנצח קדמיהון ועלון (קידר השד את המים ורחצו ונכנסו לפני המלך) וקמון ליה קדמיהון אמר לון בגין דברייכון עביד לכון ניסין אתון מבזין מלכותא, אמרין ליה דיקלוט חזירא בזינן, דיקליטיאנוס מלכא לא בזינן, ואפילו כן לא מכסי לא ברומי זעיר ולא בחבר זעיר:

⁸ פתחי תשובה חושן משפט קנד, ט
ה' פתח כו'. ... וראיתי במקומות הרבה שעושים שבכה של ברזל לפניו להגן בפני אבנים שזורקין הנערים לפעמים וכן נכון לעשות במקום הזה שבכה של ברזל שנקביה דקים כדי שאף אם תשבר הזכוכית תחוך השבכה בפני העין ולא יהי שום היזק ראי' אבל מה שטען לעכב עליו מפני שכשיבא הוא לבנות יעכב עליו ראובן טענה היא והדין עמו כו' עכ"ל ע"ש...:

⁷ תלמוד ירושלמי מסכת תרומות פרק ח הלכה ד 'דיקלוט (רועה) חזירא' מחונייה (הכוון) טלייא דר' יהודא נשיאה איתעבד מלך נחת לפמייס שלח כתבין בתר רבנן תיהון גבי במפקי שובתא מיד (כתב להם שמידי במוצאי שבת יבואו אליו לפמייס) א"ל לשלוחיה לא תתן להון כתבין אלא בערובתא עם מטמעי שמשא (תן להם רק בערב שבת עם שקיעת השמש, כדי שלא יהיה להם פנאי לבא) ואתא שליחא גבהון בערובתא עם מטמעי שמשא והוה ר' יודן נשיאה ור' שמואל בר נחמן נחתין למיסחי (לרחוף) בדימוסין דטבריא אתא אנטגיריס (שד) גבהון ובעי ר' יודן נשייא למינוף ביה א"ל ר' שמואל בר נחמן ארפי ליה לנסיון (לעשות לנו נס על ידו) הוא מתחמי, אמר לון מה רבנן עבדין, נתון ליה עובדא, אמר לון סחון, דברייכון (ה') עביד ניסין, במפקי שובתא טעין יתהון ואעיל יתהון (במוצאי שבת לקחם והכניסם לפמייס). א"ל הא רבנן לבר (אמרו) למלך חכמים

אז שמונה תפרים היה לו ובסוף היה נהיה הקיסר של רומא, עכשיו אני יקח נקמה מכולם, עכשיו אני לוקח נקמה מכל הרבנים, מכל הראשי ישיבות, מנהל החיידר, איך הוא מחנך את הילדים שלו? זורקים אבנים על דיקלוט רועה חזירים.

טוב באמצע שהם (- ר' יהודה נשיאה ורבי שמואל בר' נחמן) מתקלחים במקווה, מסתבנים, מגיע פתאום שליח מהמלך עם מברק, חמש דקות לפני השקיעה, זה היה בטבריה, אני זוכר, זה היה

של זה, יעקב לא שותק, יעקב הוא לא שותק לעשו.

אבל הגמרא מספרת על דיקלוט זה דף מ"ז עמוד א' בתרומות סוף פרק שמיני, דיקלוט הוא היה רועה חזירים, בדיוק הוא רועה מול החיידר של יהודה נשיאה, הוא רואה הילדים יוצאים מהחיידר חמש אחרי הצהריים זורקים עליו אבנים, פתחו לו את הראש, שלוש פעמים פתחו לו את הראש, היה לו שמונה תפרים שמונה תפרים! אני ראיתי.

מקבל חום, כי הגוף לא נושם, הגוף נושם דרך העור יותר ממה שהוא נושם דרך הפה ודרך האף, כי העור זה תופס מאה אחוז מהגוף.

בקיצור הם - ר' יהודה נשיאה רבי שמואל בר' נחמן) מקבלים מכתב להתייצב בבנייס, מטבריה עד מטולה זה 90 [ק"מ] ועד הבנייס זה עוד 90 זה 180, 200 ק"מ הם צריכים להגיע בשתי דקות, (המתחברים יכולים, אני יודע, המתחברים יכולים להגיע גם בחצי דקה, אבל שתי דקות...) הם צריכים מיד אחרי הבדלה להתייצב בבנייס ליד הארמון שלי, אם לא אז אני שורף את כולכם, זורק אתכם לאש, יהודה נשיאה לא יודע [מה לעשות, איך יגיע במוצאי שבת מיד אחר השקיעה לבניאס].

יהודה נשיאה הוא הנכד של יהודה - נראה הכוונה לר' יהודה הנשיא, הבן שלו [הלל נשיאה תיקן את הלוח שנה עד שמשח יבוא], כי כבר אי אפשר [היה] לקדש על פי הראיה, כבר הרומאים לא נתנו, כי עכשיו זה הדרך היומי [תחילת סנהדרין] שזוג בא מרקת עמוסי נחשון⁹, רקת זה

בטבריה, והוא אומר להם תטבלו בבנייס.

צריכים לנסוע לבנייס להטביל אותם שם את כל הילדים, הם יודאי יצאו צדיקים.

בבנייס שם מתחיל הירדן, הקיסרים היו בונים את הארמונות שלהם בבנייס, אפילו [הקיסרים] של רומא, כי ברומא זה מינוס עשר [בחורף], אז אפשר לקפוא מקור, אפשר למות מהקור, אז הם היו בונים, כל הקיסרים ארמון על הבנייס, שם היה חם [בחורף].

בארץ ישראל הכי קר זה אפס מעלות, לא צריך סוודרים ולא צריך, הם הלכו עם גופיות וסנדלים, מתחברים לא הולכים עם [רק] גופיות, אבל לא צריכים צעיפים וככה זה לא, זה רק עושה את האדם חולה, הצעיף, זה חונק אותו והוא לא יכול לנשום, הגוף לא יכול לנשום, הגוף צריך לנשום מהנקבוביות, הוא נושם גם דרך העור הוא לא צריך אלף סוודרים ואלף קפוצ'ונים הוא לא צריך את זה, זה רק חונק אותו, מזה הוא נהיה חולה, מזה הוא

מראי מקומות והערות

בזכות הרחמים ובזכותם יצאו בשלום ועמוסי יריבי נחשון בקשו לקבוע נציב אחד ולא הניחן אדומי הלז אבל בעלי אסופות נאספו וקבעו לו נציב אחד

⁹ סנהדרין יב, ע"א
אני והא שלחו ליה לרבא זוג בא מרקת ותפשו נשר ובידם דברים הנעשה בלז ומאי ניהו תכלת

גזרות והמתחברים עקפו את הרומאים, איך הם עשו קידוש החודש, תפסו את יהודה בן בבא ניקבו אותו 300 חניתות, יהודה בן בבא קידש את החודש, אחרי זה הוא סמך חמשה חכמים אז ניקבו אותו בלונביאות¹⁰.

טבריה והם קידשו את החודש, עמוסי נחשון זה נציבים, נציבים זה הסנהדרין זה בדיוק הדף היומי [סנהדרין] דף י"ב.

צריכים ללמוד דף יומי זה סיפורים, הכל זה סיפורים, זה בכלל לא קשה, לראות איך שהיה

מראי מקומות והערות

עליהן: בירח שמת בו אהרן - באב, אלמא מפני הדחק מעיינין בעיבור שנה לפני ראש השנה:

¹⁰ סנהדרין יג, ע"ב
שפעם אחת גזרה מלכות הרשעה שמד על ישראל, שכל הסומך - יהרג, וכל הנסמך - יהרג, ועיר שסומכין בה - תיחרב, ותחומין שסומכין בהן - יעקרו. מה עשה יהודה בן בבא? הלך וישב לו בין שני הרים גדולים, ובין שתי עיירות גדולות, ובין שני תחומי שבת, בין אושא לשרעם. וסמך שם

בירח שמת בו אהרן הכהן:
פירש"י: זוג - שני תלמידי חכמים: בא מרקת - טבריא: ותפשו נשר - חיל רומיים: דברים הנעשים בלזו - תכלת בלזו עושין אותה, כדאמרינן בסוטה (מו, ב), היא לזו שצובעין בה תכלת: עמוסי ירכי נחשון - נשיא שבארץ ישראל, שהוא מורע נחשון בן עמינדב ראשון לנשיאים: בקשו לקבוע נציב אחד - בקשו להוסיף חדרש אחד על השנה לעברה: ולא הניחן אדומי הלז - מלכות הרשעה גזרה גזירה

[שלחי סנחריב] אמרו
 [לחזקיהו המלך] נביא
 לכם סוסים, בוא
 נעשה מלחמה,
 נביא לכם טנקים,
 נביא לכם מיגים -
 מטוסי קרב, הוא -
 [סנחריב] רצה להביא
 להם טנקים, [11] אז
 המלך אמר, תביא

תנ"ך אני אתן לכם 2000 סוסים,
 מה, אני אתן לכם טנקים סוסים
 מיגים בוא נעשה מלחמה, אני
 באתי מכל העולם, כתוב בגמרא
 סנהדרין הבאתי חיילים מכל
 העולם, מכל כדור הארץ הבאתי
 חיילים, שני מיליארד שש מאות
 אלף, כתוב 260 אלף ריבוא, אלף
 ריבוא זה 20 מיליון, מחשבים
 לפי האפסים, אלף זה שלוש
 אפסים, ריבוא ארבע אפסים,
 שבע אפסים זה עשר מיליון אז
 260 אלף ריבוא זה שני מיליארד
 שש מאות מיליון, כתוב לא נשאר
 מים בירדן, וכל [-] של כל העולם.

יהודה בן בבא היה גלגול של
 יאשיהו [המלך], יאשיהו גם ניקבו
 אותה, ירמיה אמר ליאשיהו תיתן
 לפרעה להילחם עם מלך בבל
 [ולעבור דרך ארץ ישראל], אז פרעה בא
 להילחם עם מלך בבל, פרעה נכה
 הוא היה חיגר ברגל אחת, ירמיהו
 אמר לו תיתן לו לעבור, יאשיהו
 אמר אני לא נותן לו, [וכשנהרג יאשיהו
 הודה שטעה ואמר]: "צדיק הוא ה' כי
 פיהו מריתי", ירמיהו אמר לו אל
 תלחם, לא תמיד אפשר להילחם,
 החשמונאים נלחמו, חזקיהו
 נלחם, חזקיהו גם לא נלחם הוא
 רק נעץ חרב אמר תלמדו תורה זה
 הכל,

מראי מקומות והערות

¹¹ (ביידן לא רוצה להביא טנקים אז נקבל טנקים
 מהחמאס, נקבל מהחמאס טנקים הם יביאו לנו
 טנקים, הג'האד החיובאללה, נסראללה רצה
 להביא טנקים לא יודע למה הרגו אותו הוא היה
 אדם טוב... אנשים הכי טובים, --- מה הוא עשה
 דבר לא טוב).

חמשה זקנים, ואלו הן: רבי מאיר, רבי יהודה, רבי
 שמעון, רבי יוסי, רבי אלעזר בן שמוע. רב אויא
 מוסיף: אף רבי נחמיה. כיון שהכירו אויביהם בהן
 אמר להן: בניי, רוצו! אמרו לו: רבי, מה תהא עליך?
 - אמר להן: הריני מוטל לפניהם כאבן שאין לה
 הופכים. אמרו: לא זוז משם עד שנעצו בו שלש
 מאות לונביאות של ברזל, ועשאוהו ככברה.

שיפוצץ עיר שלמה, אז שזה מגיע זה מתפזר על כל ארץ ישראל, על יפו על רמת גן על חולון, עכשיו ביפו נפצעו 20 איש ביום חמישי בבוקר [כשרצו למקלטים] ועכשיו נפל [טיל] בבאר יעקב על איזה גג ובבית ספר ברמת גן ועכשיו זה נפל בגן משחקים נפצעו 20 איש.

כתוב : "וַחֲתוּ גְבוּרֵיךָ תִּימָן לְמַעַן יִכְרַתְאִישׁ מְהֵרָה עֵשׂוּ מִקְטָל" (עובדיה א, ט), שמתימן יבוא מלכות, אז יש פסוק וחתו גבוריך תימן, "חתו" זה לרדת, ירדו מתימן, [פירוש:] יבואו מתימן, עם תימנים אי אפשר להילחם, תימנים זה עקשנים.

אז על כל פנים עכשיו נקרא לכם את הגמרא כאן, שסנחריב אומר אני כבשתי את כל העולם, כבשתי הכל בשביל לכבוש את ירושלים, כאן בדף צ"ה "עוד היום בנב לעמוד"¹² מה זה נוב? יש שני נוב, יש נוב ליד ירושלים

[ואפילו שהביא חיילים מכל העולם] אמרו אי אפשר [לכבוש את ירושלים], כתוב פסוק באיכה אנחנו נגיד את זה רק עוד חצי [שנה] את איכה, זה שבע חודשים היום אנחנו בא' טבת, מחר זה כבר המולד, זה א' טבת, אז עוד שש וחצי חודשים אז נגיד את הפסוק "לא האמינו מלכי ארץ וכל יושבי תבל" בכלל לא האמינו, ידעו שאת ירושלים אי אפשר לכבוש.

זרקו טילים בשבת [החותים מתימן] זרקו טילים פה, לירושלים לא מגיע שום טיל, זה לא מצליח, החיזבאללה אמרו שיזרקו הם לא מצליחים, כי כבר מיירטים את זה עוד לפני שזה מגיע לארץ, [-] מאה ק"מ, מאה ק"מ זה 20 שניות, כל חמש ק"מ בשנייה טיל הכי מהיר אז מאה ק"מ זה מגיע 20 שניות.

[אבל שמייטים את הטיל] אבל זה מתפוצץ ומתפזר בכל הארץ, על באר יעקב על רמת גן על יפו, זה 30 מטר טיל, זה לא טיל קטן בגודל הזה, זה 30 מטר, זה כמו חמש בניינים, מלא חומר נפץ

מראי מקומות והערות

האידיאן יכלת לה ואי לא יכלת לה אורחא דבעא לסגויי בעשרה יומא סגא בחד יומא כי מטו לירושלם שדי ליה ביסתרקי עד דסליק ויתבי

¹² סנהדרין צה, ע"א מאי עוד היום בנב לעמוד אמר רב הונא אותו היום נשתייר מעונה של נוב אמרי ליה כלדאי אי אולת

החומה, הכלדים החוזים בכוכבים אמרו לו אתה רק יכול היום, יש זמן, אם אתה בא היום לירושלים, אתה כובש אותה, אתה בא מחר, אחרי השקיעה [שלהיום] אי אפשר,

זה הולך לפי שעות, אתה לא יכול לעשות מה שאתה רוצה.

למה [רק עד היום יכל לכבוש את ירושלים]? כי דוד אשם שנהרגה נב עיר הכהנים, דוד לא אכל שלושה ימים, עכשיו קראנו מחר חודש, קראנו את ההפטרה, דוד התחבא שלושה ימים ויונתן לא הביא לו לחם, שכח להביא לו לחם, שכח שהוא לא אכל, אז הוא היה צריך להביא לו ככר לחם, חצי לחם, אז מרוב רעב דוד נכנס לנב שם היה המשכן, בנב, ושם הוא ביקש לחם אמרו אין לחם כי את הלחם אופים ביום חמישי לכל השבוע, לא כמו היום כל יום קונים ככר

יש נוב בגולן, הנוב שהיום זה בגולן, שמהגולן זה 20 יום ללכת, הצבא הולך 20 יום [מהגולן עד ירושלים], צבא צריך ללכת עם תותחים, ועם אוכל, עגלות, אז הוא עושה 20 יום, אז אם זה מאה ק"מ זה חמשה ימים, עד הגולן זה 200 ק"מ אז זה עשר ימים ללכת, הם עשו את זה ביום אחד, עוד היום בנב לעמוד, הם היו צריכים ללכת עשרה ימים, 20 ק"מ זה 200 ק"מ עשו ביום אחד.

שסנחריב הגיע לירושלים זרקו סדינים ציפיות מזרנים כרים כסתות שמיכות בגובה החומה, החומה זה גובה 30 אמות גובה ואז הוא הצליח לשבת בראש

מראי מקומות והערות

עזרתא דבירושלם אמרי נישדי ביה ידא האידינא אמר להו תמהיתו למחר אייתי לי כל חד וחד מינייכו גולמו הרג מיניה מיד ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור מאה ושמונים וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה כלם פגורים מתים אמר רב פפא היינו דאמרי אינשי בת דינא בטל דינא:

מעילוי שורה עד דחזויה לכולה ירושלם כי חזייה איזוטר בעיניה אמר הלא דא היא קרתא דירושלם דעלה ארגישית כל משיריתי ועלה כבשית כל מדינתא הלא היא זעירא וחלשא מכל כרכי עממיא דכבשית בתקוף ידי עלה וקם ומניד ברישיה מוביל ומייתי בידיה על טור בית מקדשא דבציון ועל

לחם, היו אופים לחם ענק – ענק, עם בצק, וזה היה גולש.

[מכאן עובר לדבר על עניין אחר, שהנשים הצדקניות בימי בית שני היו מכינות בצק ומניחות לבצק לתפוח] ועד שזה היה גולש הנשים היו מגיעות לירושלים [ולחזור חזרה], מהרגע שלשים את הבצק לשים את העיסה ועד שהוא גולש הם כבר מספיקים להגיע לירושלים [ולחזור], זה כתוב במדרש איכה שהנשים בלוד היו מספיקות ללכת לירושלים ולחזור עד שהבצק גלש¹³.

אז לשים בצק לכל השבוע לא לשים בצק ליום אחד, היום עושים כל יום קונים לחם, כמה עולה לחם 8 שקל היום? (אמרו לחם בשקל בסוף זה בשמונה שקל).

מדרש רבה חלק ב' היו גרים בחניתה זה שם מזמן בית שני, חניתה, שלומי, זה הכל ערים מזמן בית שני, אולי אפילו בית ראשון, עולי בבל כבשו את חניתה, אשקלון הם לא כבשו אבל בצפון הם כבשו עולי בבל ולכן יש שם שמיטה ומעשרות.

אז מציפורי היו עפים באוויר מרוב התשוקה, אדם צריך לחכות

מראי מקומות והערות

צפורי הוויין סלקון ושבתו קבית מקדשא ולא היה בר נש קריין לתאנה קדמי מנהון.

¹³ מדרש רבה איכה פרשה ג' פסקה ג' "גדר דרכי בגזית" - בגנות לוד היו לשות עסתן ועולות ומתפללות ויורדות עד שלא התמיצו. בגנות

בינתיים הוא לא מרשה, לכן הוא לא שולח נשק, נגמר [לישראל] הנשק, 14 חודש זה נמשך [המלחמה, מלחמת] יום כיפור זה היה שבע ימים, אפילו שש ימים מלחמת ששת הימים והיה מלחמת לבנון זה יום או יומיים, תוך יומיים נגמר פה כל הנשק, כי כל יום [הנשק שוירים] זה מיליארד דולר, אם לא ישלחו מאמריקה אז מחסלים אותנו תוך... אז צריכים לעשות מה שהוא אומר, אבל 20 יום בכ' טבת יום ראשון הוא כבר עף [וטראמפ נהיה נשיא], הוא אומר עכשיו אני מדליק נר חנוכה, הוא ממש בכה, הוא אמר אני רוצה נר חנוכה.

כולם מדליקים נר חנוכה, פוטיין, [זלזניק] [זלנסקי נשיא אוקראינה], את הנר הראשון צריך להדליק יהודי, אחרי זה [את שאר הנרות] יכול להדליק כל אחד, אנחנו אומרים [בברכה 'להדליק] נר חנוכה', לא אומרים נרות חנוכה, למה נר, נרות? אבל המצווה זה רק נר אחד אחרי זה מהדרין ומהדרין מן המהדרין, [ולכן את שאר הנרות גם גוי יכול להדליק].

כי באמת [החשמונאים] לא היו צריכים בכלל שמן טהור, לא צריך, טומאה הותרה בציבור,

כבר לתפילה כתוב שר' יהודה הלוי [אמר] אני מחכה למנחה, אני כל יום רוצה כבר להתפלל מנחה, להתפלל לה', התענוג הכי גדול זה תפילה אין יותר תענוג גדול מזה, יותר מכדור רגל יותר מהכל, אין יותר תענוג, אתה מדבר עם ה' שהוא ברא אותך, אתה מודה לו על עוד יום שקבלת, ועוד יום, וזורקים טילים ושום טיל לא מגיע, שום טיל לא נופל, וזורקים עוד טילים ועוד טילים ועוד טילים, וביידן נמצא אז אסור לך לפוצץ בית [עם מחבלים, כלומר אי אפשר להילחם ובכל אופן ולהגן על עצמנו ובכל אופן אנו חיים בניסים], אתה צריך להודיע [למחבלים לברוח לפני שמופצים את הבית], אם אתה בא להילחם בעזה או בלבנון אתה צריך להודיע, אני בא בשעה זו וזו בדקה זו וזו ותתפנו וכמובן [אחרי שמודיעים באיזה שכונות הולכים להילחם כדי ש"בלתי מעורבים" יצאו משם] זה מתמלא במחבלים במטענים בצלפים [שאורבים לחיילים], וכל פעם נהרגים עוד שלושה חיילים, כי ביידן לא מרשה בלי להודיע מקודם בצורה אלגנטית יפה בדרך ארץ, הוא מלמד דרך ארץ, עוד 20 יום הוא כבר הולך, [ומאז] לא ימות אפילו חייל אחד, אבל

אדר כבר אי אפשר לעבר, כי זה כבר שייך לניסן, ניסן אי אפשר לעבר בל' אם הוא עיבר בל' הוא צריך כפרה.

אז כאן במדרש איכה כתוב שהיו כולם עפים באוויר מלוד מחניתה משלומי מציפורי כולם היו עפים באוויר, איכה פרשה ג' "גדר דרכי בגזית נתיבותי עיווה".

"בלע ה' ולא חמל", כתוב עכשיו בפרשה שלנו למדנו, פרשת ויגש למדנו על שלה, [ליהודה בנו של יעקב אבינו] נולד ער נולד אונן והם מתו, ושלה, הוא לא ידע את הסיבה שהם מתו, שהם היו רשעים אז הוא (- יהודה) לא נתן אותה (- את תמר שתתחתן עם שלה), הוא אמר תמר אני לא נותן אותך, היא כבר מחכה 13 שנה והוא לא נותן לה אז היה בכזיב.

כזיב זה בר כוזיבא שהוא היה עם הרגל בועט¹⁴, כל אבן זה שלוש

צריכים ללמוד כל יום 8 שעות גמרא, טומאה הותרה בציבור, אם יש טומאה ויש ציבור ויש רוב, אפילו רוב אחד, השאלה אם נשים מצטרפות לרוב אז לפי מי שאומר [-] הם מצטרפות לרוב, אם משום [-] לא מצטרפות לרוב אז אם יש בדיוק, עם הנשים נהיה רוב, אז מי שאומר שהנשים חובה אז יש פה רוב טהורים אז עושים פסח ראשון [רק] טהורים, והטמאים [עושים פסח שני], אבל אם הנשים לא מצטרפות אז נשאר רוב טמאים אז מותר לעשות פסח ראשון [בטומאה]

וחזקיה [המלך] הוא עיבר את זה כבר בל' [אדר], בא' ניסן [כדי שיספיקו כולם להיטהר ולהקריב פסח בטהרה], חזקיה הוא אמר "ה' הטוב יכפר" הוא ביקש סליחה למה עיברתי את החודש, הוא עיבר את החודש אז הוא מבקש סליחה, אז מה היה הטעות [שעליה ביקש סליחה]? שבל'

מראי מקומות והערות

לו מאתים אלף מכאן ומכאן ובשעה שהיו יוצאין למלחמה היו אומרים לא תסעוד ולא תסכיף הדא הוא דכתיב (תהלים ס') הלא אתה אלהים זנחתנו ולא תצא אלהים בצבאותינו ומה היה עושה בן כוזיבא היה מקבל אבני בליסטרא באחד מארכובותיו וזורקן והורג מהן כמה נפשות ועל זה א"ר עקיבא כך שלש שנים ומחצה הקיף אדריאנוס קיסר לביתר והיה שם רבי אלעזר המודעי עסוק בשקו ובתעניתו ובכל יום ויום מתפלל ואומר רבש"ע אל תשב בדן היום ולבסוף נתן דעתו לחזור אתא חד כותאי ומצאו ואמר לו

¹⁴ מדרש רבה איכה - פרשה ב פסקה ד ר"ע כד הוה חמי ליה להדין בר כוזיבא הוה אמר היינו מלכא משיחא א"ל ר' יוחנן בן תורתא עקיבא יעלו עשבים בלחידך ועדיין אינו בא א"ר יוחנן (בראשית כז) הקול קול יעקב קול אדריאנוס קיסר הרג בביתר שמונים אלף רבוא בני אדם ושמונים אלף תוקעי קרנות היו צרין על ביתר והיה שם בן כוזיבא והיו לו מאתים אלף מקוטעי אצבע שלחו לו חכמים עד מתי אתה עושה לישראל בעלי מומין אמר להם והיאך יבדקו אמרו לו כל מי שאינו עוקר ארז מלבנון אל יכתב באסטרטיא שלך והיו

טון, לוקחים גידים של נמרים, אריות ומותחים את האבן וזה עף על החומה, אבן שלוש טון אז בר כוזיבא היה בועט באבן בחזרה ומחזיר אותה, עם העקב הוא היה מחזיר אותה, עד שהוא אמר ה' אל תפריע ואל תעזור, הוא ידע שכולם יצאו למלחמה, הוא היה בעד גיוס, הוא אמר צריכים להתגייס, צריכים לראות את הניסים את הנפלאות, כתוב ארדוף אויבי ואשיגם, כך כתוב בתהלים "ארדוף אויבי ואשיגם

טון, לוקחים גידים של נמרים, אריות ומותחים את האבן וזה עף על החומה, אבן שלוש טון אז בר כוזיבא היה בועט באבן בחזרה ומחזיר אותה, עם העקב הוא היה מחזיר אותה, עד שהוא אמר ה' אל תפריע ואל תעזור, הוא ידע שכולם יצאו למלחמה, הוא היה בעד גיוס, הוא אמר צריכים להתגייס, צריכים לראות את הניסים את הנפלאות, כתוב ארדוף אויבי ואשיגם, כך כתוב בתהלים "ארדוף אויבי ואשיגם

כמו שאמר - לינאי: תרמוס את כל החכמים¹⁵, ינאי רמס את כל החכמים מה אפשר לעשות, זה הכל סיפורים.

כל [הגמרא] סיפורים, הכל סיפורים, וקצת הלכות, וקצת לדעת אם טומאה הותרה בציבור

מראי מקומות והערות

כי צורם מכרם:

¹⁵ קידושין סו, ע"א

דתניא מעשה בינאי המלך שהלך לכוחלית שבמדבר וכיבש שם ששים כרכים ובחזרתו היה שמח שמחה גדולה וקרא לכל חכמי ישראל אמר להם אבותינו היו אוכלים מלוחים בזמן שהיו עסוקים בבנין בית המקדש אף אנו נאכל מלוחים זכר לאבותינו והעלו מלוחים על שולחנות של זהב ואכלו והיה שם אחד איש ליץ לב רע ובליעל ואלעזר בן פועירה שמו ויאמר אלעזר בן פועירה לינאי המלך ינאי המלך לבם של פרושים עליך ומה אעשה הקם להם בציץ שבין עיניך הקים להם בציץ שבין עיניו היה שם זקן אחד ויהודה בן גדידיה שמו ויאמר יהודה בן גדידיה לינאי המלך ינאי המלך רב לך כתר מלכות הנח כתר כהונה לורעו של אהרן שהיו אומרים אמו נשבת במודיעים ויבוקש הדבר ולא נמצא ויבדלו חכמי ישראל בזעם ויאמר אלעזר בן פועירה לינאי המלך ינאי המלך הדיוט שבישראל כך הוא דינו ואתה מלך וכהן גדול כך הוא דיך ומה אעשה אם אתה שומע לעצתי רומסם ותורה מה תהא עליה הרי כרוכה ומונתת בקרן זוית כל הרוצה ללמוד יבוא וילמוד אמר רב נחמן בר יצחק מיד נודקה בו אפיקורסות דהוה ליה למימר תינח תורה שבכתב תורה שבעל פה מאי מיד ותוצץ הערקה על ידי אלעזר בן פועירה ויהרגו כל חכמי ישראל והיה העולם משתומם עד שבא שמעון בן שטח והחזיר את התורה ליושנה:

אדוני כל יומין דהדא תרנגולתא מתגעגע בקיטמא לית את כביש לה אלא המתן לי דנאא עביד לך דתכבישנה יומא דין מיד עילי ביה כבוביה דמדדינא ואשכחיה לר"א דהוה קאים ומצלי עבד גרמיה לחיש באודניה דר' אלעזר המודעי אזלון ואמרון לבר כוזיבא חביבך ר' אלעזר בעי לאשלמא מדינתא עם אדריאנוס שלח ואתיה ללהווא כותאי א"ל מאי אמרת ליה א"ל אין אנא אמר לך מלכא קטיל ליה ללהווא גברא ואין לית אנא אמר לך את קטיל ליה ללהווא גברא אבל מוטב ליקטליה ההוא גברא לגרמיה ולא תתפרסין מיסטיירין דמלכותא בן כוזיבא סבר בדעתיה דבעי לאשלמא מדינתא כיון דחסל ר' אלעזר צלותיה שלח ואייתיה א"ל מה אמר לך הדין כותאי א"ל לית אנא ידע מה לחיש לי באודנאי ולא שמעת ליה כלום דנאא בצלותי קאימנא ולית אנא ידע מה הוה אמר נתמלא רוגזיה לבן כוזיבא יחב ליה חד בעיטא ברגליה וקטליה יצאתה בת קול ואמרה (זכריה י"א) הוי רועי האליל עוזבי הצאן חרב על זרועו ועל עין ימינו אמרה לו אתה סימית זרוען של ישראל וסימית עין ימינן לפיכך זרועו של אותו האיש יבש תיבש ועין ימינו כהה תכהה מיד גרמו עונות ונלכדה ביתר ונהרג בן כוזיבא ואיתיאוי רישיה לגבי אדריאנוס אמר מאן קטליה לדין אמר ליה חד גונתאי אנא קטלתיה לדין א"ל זיל ואייתיה לי אול ואייתיה ואשכח עכנא כריכא על צואריה א"ל אילו לא אלהיה קטליה לדין מאן הוה יכיל ליה וקרא עלוי (דברים ל"ב) אם לא

אז בנות לוד היו עושות את העיסה את הבצק לשבוע, היו עושים בצק לשבוע לא כמו היום ליום אחד, עושים לשבוע ועד שזה גולש הספיקו להגיע לירושלים ולחזור, וציפורי היו עפות באוויר והם מגיעות לפני שלוקחים את התאנים, התאנים ישר נרקבות ישר עד שהשמש זורחת, כל יום תאנים חדשות אבל אם לא לוקחים מיד אז הם נרקבות ונמאסות ונופלות על הארץ.

כמו שהגמרא אומרת שאם מצאת תאנה [על הארץ] זה כבר יאוש כי השקצים אוכלים את זה אז אפילו שהתאנה [שעל הארץ] מראה מאיזה עץ זה נפל [ואם כן יודעים למי הייתה

או לא הותרה בציבור, מה הייתה הטעות של חזקיה המלך.

אז זה אנחנו לומדים פרשה ג' "גדר דרכי בגזית נתיבותי עוה" כאן דף כ"ה מה זה גדר דרכי בגזית? שמציפורי עפים באוויר, ציפורי זה חניתה זה ושלומי ומירון וצפת היו עפים באוויר מרוב התשוקה להתפלל מחכים כבר למנחה מחכים למעריב, מתי הרב כבר יתפלל, רוצים להתפלל לה', לשיר לה' להודות לה', "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם", הכל זה התפילה, ברגע שמתפללים אז אין שליטה לאויבים.

בית ראשון וכל בית שני עד שהגיעו הצדוקים, היו קושרות את הסדין האדום או את הסוודר האדום או את הצעיף האדום או את השל האדום את השמלה האדומה.

כי בהתחלה היו קושרים את זה (-) את החוט האדום) על פתחו של היכל, בהתחלה היה פתחו של אולם, יש אולם, היכל, צריך לדעת איך בית המקדש בנוי, מקודם יש אולם, אולם זה 15 אמות אחרי זה יש היכל זה 40 אמות, יחד זה 75 אמות כל האורך.

אז בהתחלה שמו את זה על הפתח של האולם ואז ראו שלא תמיד זה מלבין אז שמו את זה בפתחו של היכל אז היו מציצים [ורואים שזה לא הלבין], צריכים להציץ, אז לא היה ברירה שמו את זה בצוק בעזאזל¹⁷.

אבל השקצים שיכת ואינה אבידה] אכלו את זה כבר, זה נפל לארץ וזה נמאס.

אז בנות ציפורי היו עפות באוויר מרוב התשוקה וככה היה כל בית שני היו שמים את הסוודר (הלבן) [האדום והוא נהפך ללבן], תביא ירושלמי יומא את הסוודר (הלבן) [צ"ל: האדום] על אדן החלון וזה נהיה לבן, לאשה זה נהיה [מיד] לבן, אצל האיש אחרי [הרבה תפילות מתכפרות עונותיו] אצל האשה לא, אפילו היא נפלה נכשלה זה ישר מתכפר לה בשנייה אחת.

אז כתוב כאן ביומא שהיו שמים את הצעיפים האדומים את השמלות האדומות על החלון, אם היא צריכה שמלת כלה אז היא שמה על החלון וזה נהיה לבן [16]. על כל פנים אנחנו מדברים שהנשים שניה אחת התשובה מתקבלת אצלם, [-] ככה זה כל

מראי מקומות והערות

ארבעים אלף, חמישים אלף, אתה מרוויח על כל שמלה 29 אלף, אלף שמלות זה 29 מיליון אז אתה שמת מאה אלף דולר הרווחת מאה מיליון. (אז מי שרוצה לפתוח סלון לכולת שיסע לבונד'ור אבל לא לאכול עוברים, אם אתם רוצים דווקא אני יודע אפשר אולי למצוא בהכשר, אני לא יודע בהכשר של מי אולי של פוסין אולי של נסראללה, נראה...).

¹⁷ יומא סז, ע"א

תנו רבנן פראשונה היו קושרין לשון של זהורית על פתח האולם מבחוץ הלבין היו שמחין לא הלבין היו עצבין ומתפישין התקיניו שיהיו קושרין על

¹⁶ היא לא צריכה ללכת לאיזה גמ"ח או לקנות, מי שרוצה שיסע לבן יהודה 26 לשימי אבוטבול הוא פתח סלון [של שמלות כלה] לכולת, מבונד'ור הוא היה בבונד'ור.

בונד'ור אוכלים עוברים, עד היום אוכלים שם עוברים בבונד'ור, אשה יש לה עובר היא מאכילה אותו מחכה שהוא יפול מוכרת אותו במאה אלף דולר יש לה פרנסה לעשר שנים.

עכשיו הוא הביא מבונד'ור, שם אתה יכול לקנות אלף שמלות כלה נגיד במאה אלף דולר, כל שמלת כלה באלף דולר ומאה שמלות כלה מאה אלף דולר ואתה מוכר את זה [כל אחד] בשלושים אלף,

ואחרי זה חי מתושלח 969 ולמך 777.

777 זה המספר הכי חשוב, המנורה היא 7, עכשיו קראנו את המנורה, צריכים לקרוא את המנורה צריכים לקרוא בהפטרה אז 777, ראיתי מנורה שבעה קנים ושבעה שבעה על כל קנה 49 צינורות, 7 כפול 7 זה 49, כי יש גולה מעל המנורה, זה המעיין, הגולה זה המעיין, מעיין זה שם -],

כתוב גולות עילית [והכוונה למעיין העליון], הייתה עכסה [בתו של כלב בן יפונה שהתחתנה עם עתניאל בן קנז], היו צריכים לכבוש את קריית ספר לא יכלו, [אמר כלב בן יפונה שמי שיכבוש] יקבל את עכסה אז [עתניאל כבש

והשעיר מתגלגל למטה אבל זה רק היה בשמעון הצדיק¹⁸, רק שיש צדיק אז השעיר מתפרק אם אין צדיק אין שמעון הצדיק אז השעיר תופס בזיזים ומתפס בחזרה והשודדים אוכלים אותו, הרוצחים אוכלים, זה נהיה מאכל לרוצחים. אז כל זה מביא הירושלמי שלכן צריכים לנסוע תמיד לשמעון הצדיק, כל יום לנסוע לשמעון הצדיק אז הכל מלבין, "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו".

[-] כבר מאה גלגולים, היום העולם 5785, שש אלף שנה, אז יוצא כל גלגול 60 שנה, אם עד המבול חיו 700 שנה כמו למך 777 9001 כי שת חי 912 ואנוש 905 וקנין 910 מהללאל 895 ו- 992 ואחרי זה חי חנוך [365]

מראי מקומות והערות

הצדיק פעמים כבה פעמים דלק כל ימים שהיה שמעון הצדיק קיים היה לשון של זהורית מלבין משמת שמעון הצדיק פעמים מלבין פעמים מאדים כל ימים שהיה שמעון הצדיק קיים היה אור המערכה מתגבר ועולה משהיו נותנין שני גזירי עצים בשחרית לא היו נותנין כל היום משמת שמעון הצדיק תשש כוחה של מערכה ולא היו נמנעין להיות נותנין עצים כל היום. כל ימים שהיה שמעון הצדיק קיים היתה ברכה משולחת בשתי הלחם ובלחם הפנים והיה נופל לכל אחד ואחד עד כזית ויש מהן שהיו אוכלים ושביעין ויש מהן שהיו אוכלין ומותירין. משמת שמעון הצדיק נטלה ברכה משתי הלחם ומלחם הפנים והיה נופל לכל אחד ואחד מהן עד כאפון הצנועים היה מושכין את ידיהן והגרגרים היו פושטין את ידיהן.

פְּתַח אֹלָם מִבְּפָנִים וְעִדְיֵי הָיוּ מְצִיּוֹן וְרוֹאֵין הַלְבִּין הָיוּ שְׂמַחִין לֹא הַלְבִּין הָיוּ עֲצִבִין הַתְּקִינוּ שֶׁיְהִיוּ קוֹשְׁרֵין אוֹתוֹ הָצִיּוּ בְּפִלְעַ וְהָצִיּוּ בֵּין בְּרָנִיו אָמַר ר' נַחֵם בַּר פֶּפְאֵ מְשֻׁם רַבִּי אֶלְעָזָר הַקַּפָּר בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ קוֹשְׁרֵין לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית עַל פְּתַח אֹלָם מִבְּפָנִים וְכִיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר הָיָה מִלְבִּין וְדָעוּ שֶׁנַּעֲשִׂית מַצּוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "אִם יְהִי חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֶׁלַּג יִלְבִּינוּ":

¹⁸ תלמוד ירושלמי יומא פרק ו הלכה ג
כל ימים שהיה שמעון הצדיק קיים לא היה מגיע למחצית ההר עד שנעשה איברין אברין משמת שמעון הצדיק היה בורח למדבר והסרקין אוכלין אותו כל ימים שהיה שמעון הצדיק קיים היה גורל של שם עולה בימין משמת שמעון הצדיק פעמים בימין פעמים בשמאל כל ימים שהיה שמעון הצדיק קיים היה נר מערבי דולק משמת שמעון

יומיים, אם הכד נופל בדרך צריכים להתחיל מחדש, אז כולם ברכו את אברהם שעשה באר ליד האוהל ליד העיר, הולכים יום הולכים שעה הולכים רגע ויש כבר מים אז באו הפלשתים סתמו את כל הבארות.

לכן צריכים תמיד לקרוא את הפרשה, עכשיו זה מקץ על אסנת [אשת יוסף הצדיק], אסנת זה שבע פעמים חכמה, אדם צריך לדעת את כל החוכמות, שבע חוכמות, חכמה זה 73, כפול שבוע 511, אסנת זה 511, ת' זה 400 נ' ס' זה 110 ועוד א', (רק צריכים עוד א' כל הבעיה זה עוד א', לא יודע אם אתם יודעים איך מחשבים את זה, 510 ועוד 1 כמה זה?

וקיבל את עכסה, אז היא קיבלה את ארץ הנגב, בנגב אין מים.

אברהם היה חופר בארות, אז אדם היה צריך ללכת יום שלם לבאר, 12 שעות ללכת 12 שעות לחזור אז אברהם חפר בכל מקום [בארות] ליד כל אוהל הוא חפר באר, היה לו הרבה עבדים, אז שילד שתה כוס מים אמרה לו האמא תברך את אברהם אבינו, זה מהבאר של אברהם, הפלשתים ראו שכולם מברכים את אברהם, אמרו מה הולך כאן, עוד מעט יגידו שאברהם הוא הצדיק, מה זה כאן, סתמו את כל הבארות, שלא יהיה מים, תלכו עוד פעם יום עד הבאר יומיים עד הבאר ובחזרה, צריכים ללכת עוד

511 אבל זה נלמד בשיעור הבא זה נשאר לשיעור הבא...).

עכשיו אנחנו הולכים ללמוד על נשות ציפורי שכולם עפות באוויר, כל נשות ציפורי עפות באוויר, מגיע הטנדרים בשמונה בבוקר אין שום ילד בחוץ, ובשמונה ורבע כבר החיידר מתחיל, פתאום רואים ענן שחור משחור, מיליון בנות עפות באוויר מגיעות בדקה לשמונה, נכנסות מהחלונות ושולחות את הילדים תוך דקה, שולחות אותם למטה שיגיעו לחיידר בזמן ועושים את הסנדוויצ'ים.

כי אני שאני נהייתי בר מצווה לא הפסדתי שחרית, מבר מצווה אני מתפלל במניין, רק עכשיו שבאים אלף איש אז...., אבל ככה מבר מצווה אני הולך [לבית כנסת], עובר מהבית עד הבית כנסת זה ללכת שבע דקות מהבית מרחוב זבולון עד הבית כנסת גדול אני רואה עשר אלף אנשים עומדים בדרך, עומדים מהבית שלי עד הבית כנסת הגדול מחכים למשאיות חמש בבוקר לפיניציה לוולקן לכל הבתי חרושת, פיניציה זה זכוכית, וולקן זה ברזל פלדה ובתי זיקוק, [-] ליהודים אין נשק רק לערבים יש, אז יש בתי זיקוק,

עכשיו רוצים להעביר את הכל לנתיבות אופקים, אז בתי הזיקוק זה המקום הכי [מסוכן], אז הפסיקו להזרים נפט [שלא יפול שם טיל על מאגרי הנפט וכל חיפה תבער], עכשיו מביאים נפט באוניות לזקק אותו.

אז חיפה זה עיר, זה העיר האדומה עיר הפועלים, אמרו נראה אותך עוד פעם עם התפילין ביד נפרק אותך, הלכנו דווקא להרגיז את כולם עם התפילין, מגיל 13 יוצאים בשש מהבית, חמשה לשש, שש מתחיל המניין אבל צריכים שלושה מניינים לא מניין אחד, שלושה מניינים וגומרים בעשרה לשמונה, עשרה לשמונה אנחנו רצים הביתה שתי דקות בבית, הליכה רגילה זה שבע דקות, בריצה זה שתי דקות אוכלים בשתי דקות ארוחת בוקר ובשתי דקות לפני הצלצול אנחנו כבר בבית ספר, עשינו חור בגדרות ובמקום ללכת חמש דקות הלכנו בשתי דקות והיינו בבית ספר מגיעים בצלצול ומשלים את התפילה משלים מה שלא הספקנו בבית כנסת.

התפללנו במניין בניגונים הכל ניגונים ניגונים ניגונים ניגונים, הניגונים של היום זה אפס אפסים מה שהיינו שרים פעם בשדות

אולי מנדלך קניידלך אפשר להשלים 24 אלף סופגניות... אבל באמת 24 אלף זה עוד חצי שעה זה הכל, מבקשים ללמוד עוד חצי שעה, כבר למדתם 12 שעות, עוד חצי שעה אז יהיה לכם 600 אלף אותיות 600 אלף מלאכים אז הם שומרים עלינו מהטילים.

כתוב שאדם יוצא לדרך מלווים אותו 370 אלף מלאכים בדמות אריה ועוד 370 אלף בדמות נשר, המלאך אוריאל הוא בדמות נשר, המלאך גבריאל הוא בדמות שור, המלאך מיכאל הוא בדמות אריה, אז שאדם יוצא לדרך הוא נהג הוא צריך לדעת ששומרים עליו מהשמים, אפילו אתה הכי זהיר

ביערות, [-] אומרים את כל התפילה לבד ביערות אתה רואה את היופי של ה' אתה רואה את ה' עין בעין, עין בעין יראו בשוב ה' ציון, [אדם צריך] לראות את ה' עין בעין, לראות את ה' שכבר מחכים לתפילה מחכים כל הלילה, שש וחצי זה כבר הנץ בשבע כבר אפשר להתחיל ללמוד גמרא, משבע לומדים, משמונה עד שמונה.

כל שעה זה 48 אלף אותיות כל שעה, כי בדקה זה 200 מילים 8000 אותיות דקה, 800 כפול 60 אז זה 48 אלף בשעה, עשר שעות זה 480 אלף, שעתיים זה 96 אלף אז זה 576 אלף, חסר 24 אלף (אז אפשר לאכול סופגניות בלינצ'ס' אולי קרפלך

יהלום, אליעזר ראה יהלום ממש, אז הוא הבין שזה השידוך.

אז מיד בא לבן עם החרב אז אליעזר עף באוויר, כתוב על הגמלים על העין, צריכים ללמוד את זה עם הילדים, להראות מה זה פרשה, מה זה כל המדרשים, איך כולם עפו באוויר איך אליעזר עף באוויר דבורה עפה באוויר כולם היו עפים באוויר, ציפורי עפים באוויר, אז אליעזר עף באוויר עם עשרה גמלים מלאי כסף זהב מגדנות עשרה גמלים בשביל להביא את רבקה והכל הוא השאיר שם. לבן רצה לקחת את הכל בלי [להביא לאליעזר את] רבקה, מה הוא צריך להביא את רבקה, מה, יש משטרה, [הרי] אין משטרה, אני אבוא ואני אחסל אותו, אז הוא רץ לקראתו עם הסכין ביד, עם המאכלת ביד, עם החרב ביד, אז אליעזר עף באוויר על הגמלים, על הגמלים על העין, הגמלים עפו והוא מעל הגמלים

טוב, לבן ראה את זה אז הוא שם לו רעל באוכל, אז בא מלאך החליף את הצלחות, אז הם לא ראו שהחליף, הם חשבו שאליעזר אכל את הרעל ובתואל מת, זה כבר אי אפשר, שום קוסם

אבל כולם שיכורים בכביש כולם לוקחים סמים.

כתוב שיואב הוא יותר ממשה רבנו, משה רבנו אלף פעמים ויואב אומר כהם וכהם מאה, אז מאה זה יוצא אלף מיליארד טריליון, 30 אפסים זה אלף מיליארד טריליון, זה [שתים] חזקת מאה, חזקת 200 זה 60 אפסים כל מאה זה עוד 30 אפסים, 300 זה 180 אפסים, 400 זה 240 אפסים.

ה-כד של רבקה כפול עשר זה 240, באמת כתוב רק תשע פעמים כתוב כד בחיי שרה, תשע פעמים זה כד גימטרייה אריה [-] כי ליווה אותו (- את אליעזר עבד אברהם) אריה, הוא ראה שהמים עולים לקראתה (- של רבקה), איך אני הולך לאן אני הולך, היום כבר הכל פרוץ הכל כבר, כל הבנות מופקרות למצוא בת כשרה זה רק בשובו בנים, אבל אז עוד לא היה שובו בנים, איפה אני אמצא בת כשרה? [ענה לו אברהם אבינו] מלאכי ילך לפניך ויראה לך, אז הוא ראה שהמים עולים לקראתה והכל היה מוקף באור. [-] כתוב אבני כדכד, כדכד, שמשותיך, תרשיש שהם וישפה, יהלומים, רבקה הייתה כמו יהלום, היא הייתה מאירה כמו

נתקיף אותם מהעצים מהאוויר מלמעלה.

אדם יכול לעוף באוויר כתוב שכולם היו עפים באוויר הנה יש לנו כאן את המדרש שעשאל אף באוויר, עשאל קל.

כי אבנר דקר אותו ואז יואב דקר אותו בחזרה זה עכשיו יהיה הפטרה בויהי אז שיואב, נביא חומש בראשית, שיואב דקר את אבנר למה הרגת את אח שלי? מה אתה הורג את אח שלי אני לא מסכים עם זה, אם הורגים אח מותר להרוג בחזרה זה כתוב [-] ספסופה

אל תסעו ספסופה תעשו לי טובה לא לנסוע סכנת נפשות זה היה

לא יכול, שום קוסם לא יכול לאכול את הרעל ושהשני ימות, הוא יכול לאכול רעל שלא ימות, אבל שאני יאכל רעל והשני ימות, אמרו קח קח אותה תברח מפה תעזוב אותנו קח אותה, נשאל אותה, לא צריך לשאול אותה קח אותה וזהו רק תלך מפה.

אז כל זה צריכים לדעת, כל פרשה, יש סיפורי מתח יותר מטרזן יותר מחסמבה, היה חסמה היה טרזן אבל כולם היו עפים באוויר בזמן דוד המלך כל החיילים היו עפים באוויר כמו טרזן עף באוויר על העצים, הנאצים הגיעו לאפריקה [-]

עיר של שודדים אז תפסו שם את ר' אמי תפסו לקחו אותו לתלות אותו אז הגיע ריש לקיש אמר מה קורה, אמר לו ר' יוחנן גמרנו תפסו אותו ספסופה הוא הלך לטבול במקווה אני אמרתי לו אל טבול לא כדאי זה סכנה הוא לא שמע בקולי טבל תפסו אותו עכשיו עושים לו עמוד תליה רוצים לשדוד אותו ולתלות אותו אז ריש לקיש אמר אני הולך עכשיו או להרוג או להיהרג לא אכפת לי, הם שמעו שריש לקיש מגיע הם נבהלו אמרו טוב טוב קח אותו קח אותו.

אחרי זה הייתה אשה שודדת, פעם נשים היו ראש השודדים היא הייתה שודדת והיא תפסה את ר' זעירי בר חנינא אז הלכו ר' אמי ור' אסי הלכו לבקש רחמים, אמרה אתם חושבים שיהיה לכם ניסים? הפעם לא יהיה לכם ניסים, הפעם אני מוציאה אותו להורג, באותו רגע מגיע מישוהו איזה שודד אומר אח שלך הרג את אח שלי אני גואל הדם עכשיו אני מחסל אותך.

עכשיו אנחנו קוראים כאן בראשית ויחי, זה שבת הבאה, אז דוד אומר לשלמה אתה יודע מה שעשה לי יואב בן צרויה הרג שני ראשי צבאות, כי היו שלושה רמטכ"לים, היה רמטכ"ל יואב, רמטכ"ל של דוד, היה רמטכ"ל אבנר, רמטכ"ל של שאול, והיה עמשא, עמשא היה הבן של צרויה הבן של אביגיל, עמשא בן אביגיל הוא היה רמטכ"ל של אבשלום, ושני רמטכ"לים יואב חיסל אותם, כי דוד רצה לקחת אותם אליו, יואב פחד שדוד יפטר אותו אז הוא חיסל [את אבנר ועמשא, לכן אמר דוד לשלמה שיהרגו את יואב], אני רוצה שתדע לך [שתהרוג את יואב כדי שתהיה לך] כפרה.

אז "וְגַם אֶתָּה יִדְעָתָּ אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לִי יוֹאָב בֶּן־צְרוּיָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְשְׁנֵי־שָׂרֵי צְבָאוֹת יִשְׂרָאֵל לְאַבְנֵר בֶּן־נֵר וְלְעִמְשָׂא בֶּן־יִתֵר וַיְהִיגֶם וַיִּשֶׂם דָּמִי־מִלַּחְמָה בְּשֵׁלֶם וַיִּתֵּן דָּמִי מִלַּחְמָה בְּחַגְרָתוֹ אֲשֶׁר בְּמִתְנָיו וּבִנְעָלוֹ אֲשֶׁר בְּרִגְלָיו" (מלכים-א ב, ה)

פעם כתוב יתרא הישראלי פעם כתוב יתרא הישמעאלי¹⁹, כי הוא

מראי מקומות והערות

¹⁹ נהוראי אמר ליה מה דין דכתיב וְשַׁחֲרִים הוֹלִיד בְּשִׁדָּה מוֹאָב, אמר ליה גְּדוֹל שְׁהוֹלִיד בְּשִׁדָּה מוֹאָב, מן שלחו אתם, שהיו משבט בנימין, דכתיב

¹⁹ מְדַרְשׁ רַבָּה, רות פְּרָשָׁה ד, א זה שְׁאֲמַר הַקְּתוּב (דְּבָרֵי הַיָּמִים א ח, ח): וְשַׁחֲרִים הוֹלִיד בְּשִׁדָּה מוֹאָב, אֱלֹהֵינוּ זְכוּר לְטוֹב שְׂאֵל אֶת רַבִּי

בערב בליל שבת, [ארלוזורוב] הלך לעשות התבודדות, (היה ברסלב הלך לעשות התבודדות...) בחוף הים בתל אביב אז בא משהו ורצה אותו - את חיים ארלוזורוב, הרחוב הכי גדול זה ארלוזורוב זה היה בצ"ג ואחרי יומיים אז נפטר יוסף רוזנבלט ואף אחד לא הגיע להלוויה של ארלוזורוב כי כולם הלכו להלוויה של רוזנבלט, בליל שבת הוא שר במאה שערים, [-] כולם באו לראות אותו זה היה לפני חג השבועות וכיום ראשון הוא הלך לעשות סרט בירדן הוא לקח סירה ושט בירדן ושר [בצאת ישראל] שעה שלמה הוא שר והסריטו אותו, אחרי זה הוא הלך לים המלח רצה לעשות עוד סרט שהוא נכנס למים הוא יצא כולו חולה התקורר דלקת ראות תוך כמה שעות הוא נפטר אז זה יוסף רוזנבלט. הוא היה הצדיק הכי

התגייר הוא היה ישמעאלי אבא של עמשא, דוד אמר לו אם אתה מתגייר אתה מקבל את (הבת) [צ"ל: אחות] שלי, אז הוא התגייר - יתרא הישמעאלי, הוא נהיה יתרא הישראלי.

ואותו דבר ריש לקיש קפץ את כל הירדן, מי שמתחברים צריך לקפוץ את כל הירדן, תיקח אותם לירדן ונראה מי קופץ את כל הירדן, היה יוסלה רוזנבלט אז הוא נסע לירדן לעשות סרט למען ההתיישבות, זה היה בתרצ"ג, זה היה בדיוק יום אחרי שנהרג ארלוזורוב - רצחו אותו בליל שבת אז אומרים שמפא"י רצח אותו כדי להעליל על הרוזנסטים, אז קראו לזה רוזנסטים (- לימין), להעליל עליהם ורצו להוציא אחד להורג בסוף התערב הרב קוק, על כל פנים אז ארלוזורוב נרצח בתשע

מראי מקומות והערות

אָחַד אֹמֵר (שְׁמוֹ אֶל ב, יז, כה): יִתְרָא הַיִּשְׂרָאֵלִי, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוֹי אָמַר הוּא יִתְרָא הַיִּשְׂרָאֵלִי הוּא יִתְרָא הַיִּשְׁמַעְיָאֵלִי. רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָן וּרְבִנּוּ, רַבִּי שְׁמוּאֵל אָמַר יִשְׁמַעְיָאֵלִי הָיָה וְאֵת אֲמֵרַת יִשְׂרָאֵלִי, אֵלָּא יִשְׁמַעְיָאֵלִי הָיָה וְנִכְנַס לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וּמִצְאֹו לְיִשִּׁי יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ בֶּן (יִשְׁעִיָּה מֵה, כב): פְּנֹו אֵלִי וְהִנְשִׁעֵנוּ כָּל אֲפָסֵי אֶרֶץ וְגו', נִתְצַר וְנָתַן לוֹ בֵּתוֹ. רַבִּנּוּ אָמְרִין יִשְׂרָאֵלִי הָיָה וְאֵת אֲמֵרַת יִשְׁמַעְיָאֵלִי, אֵלָּא יִשְׂרָאֵלִי הָיָה וְחָגַר חֲרָבֹו בְּיִשְׁמַעְיָאֵלִי וְנִצֵּץ הַחֲרָב בְּאֲמִצְעַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְאָמַר אוֹ אֶהְרַג אוֹ אֶהְרַג עַד שְׂאֵנִי מִקְמֵי הַלֶּכֶה לְרַבִּים שְׂכָל שְׂכִיטָל הַלֶּכֶה זוֹ בְּחָרָב הַזֹּאת אֲנִי מֵתִין אֶת רִאשׁוֹ, עֲמוּנִי וְלֹא עֲמוּנִית מוֹאָבִי וְלֹא מוֹאָבִית

(שׁוֹפְטִים כ, יב): וַיִּשְׁלַחוּ שְׂבִטֵי יִשְׂרָאֵל אֲנָשִׁים בְּכָל שְׂבִטֵי בְנֵימִין לֵאמֹר, דְּבַר אַחַר, וְשַׁחֲרִים, זֶה בַּעֲזוֹ, וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שַׁחֲרִים, שֶׁהָיָה מִשַׁחֲרֵר מִן הַעֲוֹנוֹת. הוֹלִיד בְּשִׁדָּה מוֹאָבִי, שֶׁהוֹלִיד מְרוֹת הַמּוֹאָבִיָּה. מִן שְׁלַחוֹ, שֶׁהָיָה מִשְׁבֵּט יְהוּדָה, שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית מו, כח): וְאֵת יְהוּדָה שְׁלַח לְפָנָיו אֶל יוֹסֵף. (דְּבָרֵי הַיָּמִים א ח, ח): חוֹשִׁים וְאֵת בַּעְרָא נָשִׂיו, וַיֵּשׂ אָדָם מוֹלִיד נָשִׂיו, אֵלָּא שָׁחַשׁ פְּנִמֵּר וּבְאֵר אֵת הַלֶּכֶה עֲמוּנִי וְלֹא עֲמוּנִית, מוֹאָבִי וְלֹא מוֹאָבִית. וַיִּלְד מִן חֲדָשׁ אֶשְׁתּוֹ. לֹא צוֹרֵכָה אֵלָּא וַיִּלְד מִן בַּעְרָא אֶשְׁתּוֹ, אֵלָּא בִּיקְמוֹ נִתְחַדְּשָׁה הַלֶּכֶה עֲמוּנִי וְלֹא עֲמוּנִית מוֹאָבִי וְלֹא מוֹאָבִית. כְּתוּב אָחַד אֹמֵר (דְּבָרֵי הַיָּמִים א ב, יז): יִתְרָא הַיִּשְׁמַעְיָאֵלִי, וְכְתוּב

על כל פנים שמעי בן גרא זרק אבנים על דוד, פה זה כפשוטו בלי דרשות, כפשוטו אבנים וככה, ואבישי אומר בוא נהרוג אותו הוא זורק עלינו אבנים, אנחנו בורחים מירושלים עם ילדים עם תינוקות, [דוד אומר] לא לגעת, בזכות זה ה' יחזיר אותי למלכות, בזכות האבנים שזורקים עלי אז אני מקבל את זה באהבה ה' יחזיר אותי למלכותי.

אבל עכשיו [לפני פטירתו דוד] אומר לו (- לשלמה) עכשיו אתה אחראי לחסל אותו, תעשה לו תנאי שהוא לא עוזב את ירושלים, אחרי שלוש שנים הוא עזב את ירושלים הלך לחפש את העבדים, ברחו לו עבדים, אמר עזבת עברת את הגיחון, אז הורדת את שיבתו בדם שאול, פה כתוב בדם שאול ופה כתוב לא תורד שיבתו, צריכים לדעת לדייק את הפסוקים זה בסך הכל שתי דקות הפטרה [21].

אז אנחנו עכשיו נמצאים כאן בעשאל, נסיים בעשאל ב[מדרש]

גדול בעולם, אבל [בהמשך ימיו] הוא כבר עזב את השטריימל כי הוא הגיע מאמריקה הוא הלך עם [כובע צילינדר] כזה והוא נהיה קצת מודרני אז ה' לקח אותו.

אז אנחנו עכשיו נקרא את זה בשבת הבאה, תקראו זה הפטרה של שתי דקות, אתם יכולים לעשות את זה בדקה, אז דוד אומר תיקח ממנו נקמה שהוא הרג גם את אבנר וגם את עמשא ולא תוריד שבתו בשלום, שלא ילך לגהינום, תכפר לו, ש[המיתה ששלמה יהרוג אותו] זה יהיה הכפרה שלו.

אבל שמעי בן גרא זרק עליו אבנים, [20] הוא זרק אבנים על דוד המלך, אמרתי מי שזורק אבנים על ערבים בסוף זורק אבנים על יהודים, כתוב תהלים פרק נ (כ) תִּשָׁב בְּאַחִיךָ תִּדְבֹר בְּבֶן־אִמֶּךָ תִּתְּנֶנּוּ דָפִי: אז מי שזורק אבנים על ערבים בסוף זורק אבנים על יהודים כי זה כזה רפלקס זה ספונטני זה כבר לא מתכוון.

מראי מקומות והערות

20 (הוא היה גם משובו בנין, מהמתחברים...),
21 זה שבת הבאה אחד יקרא דוד רובינשטיין אחד יקרא מרדכי צוקר הם שניהם בר מצוה בעשרה כטבת.

20 (הוא היה גם משובו בנין, מהמתחברים...),
ראיתי ברשימות אתם לא נולדתם הוא היה במתחברים, לא, הוא לא היה מתחברים, מתחברים לא זורקים אבנים על דוד המלך אז הוא סתם היה שובו בנין כזה, בסוף זרקו אותו

אחורה, היית חולה, [ואז ישעיה אמר לו:] צו לביתך כי מת אתה לא תחיה, הוא היה חולה שחין, קח תאנה תמרח על כל השחין, תאנה עושה יותר גרוע, הוא אומר תמרח תאנה על כל השחין אתה תהיה בריא והשמש הלכה אחורה עשר שעות מחמש אחה"צ נהיה שבע בבוקר

[ולמלך בכל] יש פגישה עם פוטין ועם טרמפ ועם ביידן [-] ועם הניה ועם סינוואר היה לו פגישה פתאום בום הוא מתעורר הוא רואה שבע בבוקר, לא השמש הלכה אחורה לא קדימה, אז נבוכדנצר כתב מכתב לחזקיהו לירושלים ולאוקי ירושלים הוא פסע ארבע פסיעות לכן ושתי זה דור רביעי, מחלוקת אם זה שלושה פסיעות או ארבע פסיעות, אם זה שלושה פסיעות אז זה נבוכדנצר ואחרי זה אויל מרורך ואחרי זה בלשצאר,

קהלת צריכים לדעת את כל המדרשים עכשיו חנוכה, חופש, אפשר לגמור את כל המדרשים, שיר השירים וקהלת.

והוא (- ישעיה הנביא) אומר לו [לחזקיהו המלך] תעשה ריקוד רק ריקוד²², תעשה... [אמר חזקיה המלך] אני לא עושה ריקוד בשום אופן לא, אני לא ברסלב ואני לא שובו בנים, הוא היה מהחולקים על שובו בנים, הוא לא רצה לעשות ריקוד, בוא תרקוד, השמש הלכה

מראי מקומות והערות

מכפרת על השירה
אמר ישעיה לפני הקב"ה רבש"ע (שם) אכן אתה אל מסתתר מזה אכן איכן אתה אל מסתתר אכן יש בך דינמוס ואתה מסתתר אמר לו (שם) אלהי ישראל מושיע חוזר אני ומתנקם ריב"ל אמר אילו אמר חזקיהו שירה על מפלת סנחריב היה נעשה הוא מלך המשיח וסנחריב גוג ומגוג והוא לא עשה כן אלא אמר (תהלים כ') עתה ידעתי כי הושיע ה' משיחו וגו' אלה ברכב וגו' מה כתיב בתריה (שם) ה' הושיעה המלך יענוו ביום קראנו

²² מדרש רבה שיר השירים פרשה ד פסקה כ ר' ברכיה בשם ר' אלעזר אמר ראויין היו ישראל לומר שירה על מפלתן של סירחון ועוג וראוי היה חזקיהו לומר שירה על מפלת סנחריב דכתיב (ד"ה ב' ל"ב) ולא כגמול עליו השיב (לו) יחזקיהו (למה) כי גבה לבו את חמי חזקיה מלך וצדיק ואת אמרת כי גבה לבו אלא גבה לבו מלומר שירה. אתא ישעיה לגביהון דחזקיהו וסיעתו אמר להון (ישעיה י"ב) זמרו ה' אמרו ליה למה (שם) כי גאות עשה אמרו ליה כבר מודעת זאת בכל הארץ א"ר אבא בר כהנא אמר חזקיהו תורה שאני עוסק בה

שלוש, אבל אם זה ארבע פסיעות זה גם ושתי.

אז זה היה הויכוח בין אחשוורוש וושתי אם היא מלכה מצד נבוכדנצר או שזה ממנו, היא אמרה לא, אני המלכה (- כלומר המלוכה שלך בזכותי) לכן כתוב פעם ושתי המלכה פעם המלכה ושתי, אם אתה אומר המלכה ושתי אז היא אומרת אני המלכה אתה הבעל כמו אליזבט אומרים הבעל של אליזבט הבעל של המלכה קראו לו ריצי'רד היום זה צ'רלוס הששי או החמישי כבר, קראו לו אדוארד אז אומרים בעלה של המלכה הוא לא מלך המלכה זה אליזבט אז אותו הדבר אז אם ושתי המלכה אז אתה בעלה של המלכה, אז אני המלכה ואתה הבעל של המלכה אבל אם זה הפוך אתה המלך אז אני אשתו של המלך אז לכן פעם כתוב ושתי המלכה פעם המלכה ושתי, אם ושתי המלכה אז היא רק ושתי היא רק אשת המלך אבל אם זה המלכה ושתי אז אני המלכה ואתה סתם עבד שלי אתה סתם בעלה של המלכה.

אז זה היה הויכוח ביניהם אז הם אמרו בוא נעשה משתה, זה אומר החתם סופר דף ק"ע דרשות

החתם סופר תלמדו את זה גם כן הוא אומר זה היה הויכוח לכן עשו את המשתה מי ימות בסוף המשתה כמו בלשצאר מת, אז בסוף המשתה מתה ושתי ואז התברר שכל המלכות זה בזכות אסתר המלכה.

עכשיו מחר המולד [חודש טבת, שאז] אסתר נכנסת לבית אחשוורוש, במולד אסתר המלכה מקבלת את המלכות על כל העולם כולו על 127 מדינה, כתוב בחודש העשירי הוא חודש טבת כתוב מפורש בא' טבת במולד כל אחד נהיה מלך על כל העולם מי שמחזיק מעמד המולד יהיה מחר 20 5:07 דקות אחרי השקיעה אז מקבלים מלכות על כל העולם כולו ואז נמתקים כל הדינים.

אז ישעיה אומר לו תרקוד הוא לא רצה לרקוד כי היה שלושה ניסים השמש הלכה אחורה והוא התרפא מהשחין ויצא מלאך ה', אחד אומר זה היה בליל הסדר ואחד אומר זה כבר ביום ראשון של הספירה, 185 אלף (ראשי גייסות) זה 260 אלף ריבוא, אלף ריבוא זה עשר מיליון, 260 אלף ריבוא זה שתי מיליארד שש מאות מיליון.

שבת ויגש תשפ"ה

היום 20 פצעים שרצו למקלטים, כן אסור לרוץ, החות"ים הם דווקא בסדר, הם רק רצו לעשות השכמה שכולם יקומו ב4 במקום ב8, שיקומו מוקדם.

ע"ז שובו בניים נגד, אז כתוב שם על המנהרה של החמס שכל יום הם היו מחסלים שני אנשים במנהרה, איזה מנהרה זה היה? אתה יודע? מטבריה לציפורי, המנהרה של אנטונינוס²³, זה

עכשיו אנחנו נקרא במדרש קהלת על עשאל בדף כ"ד עמוד ב' ועשאל קל ברגליו כאחד הצבאים, מה זה קל ברגליו? שהיה רץ על ראשי השיבולים ולא מתכופפים בכלל, הוא מקבל תנופה מראש השיבולת תנופה וככה הוא מציל את כולם.

ה' יעזור ננצח את כל המתיוונים, לשבור את השאומי את הסמרטפון ותהיה הגאולה השלמה במהרה בימנו אמן

מראי מקומות והערות

ה"ל [לאנטונינוס מלך רומי] היא נקרתא דהוה

²³ עבודה זרה י, ע"ב

חי, אלא העוד אבי חי, 22 שנה אבא יושב על הריצפה עם שק ואפר, איך אתם יכולים לראות את אבא ככה, גם אם אתם שונאים אותי, איך אפשר לעשות את זה לאבא? 22 שנה אבא לא חי. כי ידעו שאם יעקב ידע מיד לא יישאר מהם אף אחד ככה כתוב במדרש שאם היו אומרים, אף אחד לא היה נשאר חי כמו אצל רחל, יעקב אמר "לא יחיה" אז רחל נפטרה, אז שם יעקב אמר מה מצאת? אף אחד לא לקח כלום, ילדים, נכדים אף אחד לא לקח שום דבר, מהבית של הסבא תמיד לוקחים משהו, איזה נמר מעופרת מהויטרינה, איזה נמר אריה או איזה דוב דובלה כזה, נמר משוקולד משהו, פה אף אחד לא לקח כלום. תמיד נכדים לוקחים משהו.

הם אומרים ליוסף האחד טורף טורף והאחד עם אבינו אם אומרים ליוסף שטרפו אותו הוא כנראה לא יודע

כתוב שם בע"ז אפשר ללמוד את זה. (היו תינוקות שבכו ליד הרב, רצו להוציא אותם הרב אמר שלא להוציא שיישאר, נעשה להם חצר הנה מה הבעיה הם בוכים לה')

לפני קריאת התורה

אמרו לרב שהרב דב קוק מסר לו דרישת שלום, לומר שהוא מתפעל תמיד מהגאונות של הרב בתורה, הרב אמר נפגשתי אתו, עכשיו שהייתי בפוריה אז נפגשתי אתו 40 דק' הוא מחשיב את הרב לרב שלו, הוא תמיד בא להיפגש איתי, פעם בחודשיים, גם שהיינו במגדל אז פגשנו אותו בחזור, בבית שאן, השכירו דירה מיוחדת בשביל זה. אני תמיד אומר לו חידושים נפלאים, כי החידושים שאני אומר גם פה זה חידושים נפלאים שלא שמעתם אוזן מעולם, לא שומעים את זה בשום מקום.

הנה שיוסף אומר לאחים אני יוסף העוד אבי חי? מה זה העוד אבי חי? שאלת 10 פעמים אבא

מראי מקומות והערות

אזל רבי חנינא בר חמא אשכחיה דהוה קטיל אמר היכי אעביד אי איזיל ואימא ליה דקטיל אין משיבין על הקלקלה אשבקיה ואיזיל קא מזולזלין במלכותא בעא רחמי עליה ואחיה ושדריה אמר ידענא זוטי דאית בכו מחיה מתים מיהו בעידנא דאתינא לא נשכח איניש קמך:

עיילא מביתיה לבית רבי כל יומא הוה מייתי תרי עבדי חד קטליה אבבא דבי רבי וחד קטליה אבבא דביתיה אמר ליה בעידנא דאתינא לא נשכח גבר קמך יומא חד אשכחיה לרבי חנינא בר חמא דהוה יתיב אמר לא אמינא לך בעידנא דאתינא לא נשכח גבר קמך אמר ליה לית דין בר איניש א"ל (אימא) [לימא] ליה להווא עבדא דגני אבבא דקאים וליתי

אחרי תפילה

דווקא שם כדי שיוכלו כולם להגיע. אם זה היה עוד קצת, אף אחד לא היה מגיע, רק שובו בנים, כמו בשכם, רק עכשיו אחרי 3000 שנה כי הכל בזכות הדמעות של רחל אמנו.

שאלו את הרב על אשת פוטיפר, אם גם בזמן שהיה מלך היא הציקה ליוסף, הרב אמר לא, שהוא היה מלך הוא לא נתן לה להתקרב, אבל כל ה 12 שנה, גם שהוא היה בכלא, היא היתה נכנסת אליו, הוא היה מסתובב לצד השני, אז היא שמה לו ברזל שלא יוכל להסתובב, אז הוא עצם את העיניים בכל הכח, אז היא אמרה אני יוציא לך את העיניים, אז הוא אמר לה לא איכפת לי, ה' פוקח עיוורים, כי כל ברכות השחר יוסף אמר, הוא ברך אותם כבר כי היא שמה לו פה מעליו שפיץ שלא יוכל לקום, אמרה לו

רחל אמנו בכל יום מורידה 2 דמעות על עם ישראל, דמעה זה גימטרייה 119, פעמיים דמעה זה 238 גימטרייה רחל. כבר 3000 שנה היא בוכה על עם ישראל, זה הדבר היחיד ששומר על עם ישראל כי כל אומות העולם רוצים להשמיד את עם ישראל ורחל מגינה עליהם, כי כולם הולכים לרחל, זה בדיוק בפרשת השבוע. בפרשת ויחי "ואני בבואי מפדן ארם מתה עלי רחל"²⁴ כי יוסף כעס על אבא שלו (אתה כועס על אבא שלך? לא, אז) יוסף כן כעס, למה? הוא אמר למה קברת את אמא באמצע הכביש? למה לא להיכנס עוד טיפה לבית לחם, אבל יעקב אמר לו, לא יכולתי אפילו מילימטר, בדיוק שם הגבול, זה 100 מטר מבית לחם כי עוד 3000 שנה יהיה שם הגבול, ע"פ הדיבור שזה יהיה

מראי מקומות והערות

ואקברה שם - ולא הולכתיה אפי' לבית לחם להכניסה לארץ וידעתי שיש בלבך עלי אבל דע לך שע"פ הדבור קברתיה שם שתהא לעורה לבניה כשיגלה אותם נבזוראדן והיו עוברים דרך שם יצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים שנא' (ירמיה לא) קול ברמה נשמע וגו' והקב"ה משיבה יש שכר לפעולתך נאם ה' וגו' ושבו בנים לגבולם. ואונקלוס תרגם כרוב ארעא כדי שיעור חרישת יום [ס"א ארץ] ואומר אני שהיה להם קצב שהיו קורין אותו כדי מחרישה אחת קוריאד"א בלע"ז כדאמר' כרוב ותני כמה דמסיק תעלא מבי כרבא:

²⁴ בראשית מח

(ג) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל יוֹסֵף אֶל שְׂדֵי נְרָאָה אֲלֵי בְלוֹז בְּאַרְצוֹ פְּנֵנוּ וַיִּנְרָד אִתּוֹ: ... (ז) וַאֲנִי בָבְאִי מִפְּדֵן מִתְּהָ עָלֵי רַחֵל פְּנֵנוּ בְּדָרְךְ בְּעוֹד כְּבַרְתְּ אֶרְצוֹ לְבֵא אֶפְרָתָה וְאֶקְפְּרֶה לָשֵׁם בְּדָרְךְ אֶפְרָתָה הוּא בֵּית לָחֶם: פִּירֵשׁ: "ואני בבואי מפדן וגו' - ואע"פ שאני מטריח עליך להוליכני להקבר בארץ כנען ולא כך עשיתי לאמך שהרי מתה סמוך לבית לחם: כברת ארץ - מדת ארץ והם אלפים אמה כמדת תחום שבת כדברי ר' משה הדרשן ולא תאמר שעכבו עלי גשמים מלהוליכה ולקברה בחברון עת הגרוד היה שהארץ חלולה ומונקבת ככברה:

מרדכי מאזביצ'ה, זה היארצייט הכי חשוב, הוא היה לומד ליקוטי מוהר"ן, הוא היה ברסלבר כי ליקוטי מוהר"ן זה האור הגנוז, כל הנכדים שלו כולם למדו ליקוטי מוהר"ן, הוא הסבא של ר' צדוק הכהן מלובלין שכתב פירוש על ספר המידות ושומר לכל העיר לארח את ברסלב.

אמרו לרב על אימרה של איגרא, ראש המוסד שהשווה את שובו בנים לחמס, אז הרב אמר יופי שישמיץ, ה' יתן לו אריכות ימים שיוכל להמשיך להשמיץ, כי זה המתנה שלנו שיש מי שישמיץ, בזכות זה יכול להיות צדיק ולקבל את כל הברכות

שבת מקץ תשפ"ה

כל מחבל שהורגים נהיה חדש, הרגו 20 אלף נהיה 40 אלף, עכשיו לא לנסוע לשכם כי הם עצבניים ומחכים, אז לא לעשות אוטובוסים.

כל אזעקה יש 20 פצועים שרצים לממ"ד, למה לרוץ? אסור לרוץ! ללכת לאט.

ראש חודש טבת יהיה חתונה, אסתר קבלה 127 מדינות, שבת הבאה תביא לי 127 מדינות, היה

אני כופפת קומתך, הוא אמר לה ה' זוקף כפופים, אני יוציא לך את העיניים, ה' פוקח עיוורים, אני ישים לאותך בבית הכלא, ה' מתיר אסורים, ה' מכין מצעדי גבר, אני אקח לך את הבגדים, ה' מלביש ערומים, כי היא לקחה לו את הבגדים והוא ברח בלי בגדים, צלמו את זה בכל הטלויזיות בערוץ 2, שהוא ברח בלי בגדים, עשר שנים דברו על זה כולם, עד שאחרי 10 שנים, אז היה שר את המשקים ואת שר האופים. גם שהוא היה מלך, מי רוצה להיות מלך במצרים? מלך על נשים? זה רק ייסורים, כל מה שסובלים זה רק על מכירת יוסף 22 שנה הוא סבל, הוא היה בתוך הבור, לא היה לו בקושי נר קטן, לכן חייבים לנסוע ליוסף כל יום, רק לא באוטובוסים, כי הם משתגעים מזה, ועד שלוש מכוניות, לא יותר מזה, הם כבר משתגעים. כי מי שחולק על שובו בנים בסוף נבלע באדמה.

צריך לעשות עכשיו כניסה לבקש ממנו 40 אוטובוסים בה' שבט ביארצייט של השפת אמת, כי זה יוצא ביום ראשון בערב, ר"ח יוצא בחמישי, צריך לעשות אז כניסה, עכשיו יש יארצייט של ר'

קורח אמר שהוא מעשן נרגילה, מי הביא לו נרגילה? (מישהו אמר חיים פרחי) הרב אמר חיים פרחי הרגו אותו, עשו עליו עלילות, אז זרקו אותו מקומה שניה והוא מת. אם היה נשאר מהמערה פתח, אפילו כמחט, כל העולם היה נשרף מהאור כי זה האור הגנוז.

חתונה עם זיקוקים של אסתר עם אחשוורוש.

"גדלו לה' אתי ונרוממה שמו יחדיו" זה טבת, כי 'אתי' זה טבת, 'אתי' זה 411 וטבת, כמה זה? 411 זה הצירוף, כי יש צירופים של החודש אז זה אתי, זה נקרת הצור "הנה מקום אתי" משה היה במערה 40 יום ו40 לילה, אבל

יארצייט מוהרנ"ת שנה שעברה

והתקדשתם

כל פריצות הדור – כי לא מחנכים לקדושה

צריך לפני כן ללכת לפתל, לנסע להברון, הוא יכול אפלו לנסע למוזון, הוא יכול אפלו לנסע לאמן. נקרא את זה עוד פעם [את דברי הפלא יועץ], זה דברים נוראים, זה חוצבי להבות אש. הפלא יועץ אומר שאדם לכל הפחות שייכבה עכשו [אחר שהוליד] אז הוא יכול לתקן את זה, אז הוא יכול להוריד את המסכים מהילד שלו, הילד נולד עם המון מסכים, הוא לא מרגיש שום חיות בתפלה, שום חיות, אתה מדבר עם השם, אתה שר להשם. אני עם ה"ואני זאת בריתי אותם" (ישעיה נט, כא) אני שר את זה מגיל עשר, הלכתי איפה ששרים, מגיל עשר אני שר את השיר הזה, אני לא יודע מי חבר את זה - הרב'ה מקרליון, הרב'ה מבעלו, הלכתי לבית הכנסת הגדול [בחיפה] והיינו שרים את זה (הרב שר עם הציבור): "ואני זאת בריתי אותם אמר אדני ריחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיו ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר אדני מעתה ועד עולם" (שם).

יש שיחה גם בן מר' יחזקאל לוינשטין שאם לא מתקדשים באותו רגע אז הילד ממזר, ר' יחזקאל לוינשטין שהוא ליטאי, הוא המושגי של ישיבת פוניב'ב' אומר: שיוצאים ילדים חטאים, רעים, מפשים בנים משחיתים כל מום בם, אין דבר כזה.

כל מה שהדור ככה פרוץ, כי ההורים עוד לא מתקדשים, לא מחנכים אותם בכלל להתקדש, מחנכים אותם בהדרכות - המוררכים האלה לא יצאו לעולם מהגנום, מחנכים בדיוק הפוך, שלא צריך להתקדש, וברגע שמביאים את הילד עם תאוה הילד הזה בשום אופן לא רוצה ללמד, לא רוצה להתפלל, לא רוצה כלום, הוא לא רוצה שום דבר. אין לא שום זיק לקדשה, שום אלוקות אין לו, הוא "לא אמן בם" (דברים לב, כ) "בנים משחיתים" (ישעיה א, ד), לא רוצה תפלה, האבא מחפש אותו, איפה אתה עכשו, הוא נרדם, הוא ככה, כמה האבא יכול לסחב אותו, זה הכל פי באותו רגע לא היתה התקדשות, אדם

בעתיד יהיה רחל ולאה שאדם יהיה לו רק תשוקה לאשתו אבל אם הוא יביא ילד עם התשוקה הזאת אז הילד לא יוכל ללמוד, לא יוכל להתפלל, לא משנה שייבוא משיח.
(מעלות הצדיקים).

צריכים להתקדש, להיות קדושים, להיות טהורים, להלחם עם היצר הרע הזה, משיח יבוא, אז כבר לא יהיה בזה יצר הרע כל כך מגושם, אבל היצר ישאר, פתוב בזה וירא שיהיה רחל ולאה, עכשו שתי בנות לוט זה היצר הרע²⁵,

מראי מקומות והערות

אמר רבי יוסי כך הוא, תמן פתיב בכירה וצעירה והכא פתיב גדולה וקטנה. אמר רבי יוסי, אבל אינו בכלל לעשות רע ולהתעורר ליצר הרע כמתחלה. משמע דפתיב שם הגדולה לאה, שלאה מפתה ומרשעתה. ושם הקטנה רחל, שאין בה כח המתעורר, כמה דאית אמר, (ישעיה נג) וכרחל לפני גוזזיה נאלמה.

[תרגום: אמר רבי יוסי, כך הוא. שם פתיב בכירה וצעירה, וזאת פתיב גדולה וקטנה. אמר רבי יוסי, אבל אינו בכלל לעשות רע ולהתעורר ליצר הרע כמתחלה, משמע שפתיב שם הגדולה לאה, שלאה מפתה ומרשעתה. ושם הקטנה רחל, שאין בה כח המתעורר, כמו שאמר (ישעיה כג) וכרחל לפני גוזזיה נאלמה.]

אמר רב הונא, זה יצר הרע ושתי בנותיו, מתחלפות מקמות שהיו בראשונה. פתחלה לוט, מקולל מנוול. עכשיו לבן, מלובן, שאינו מקולל ומנוול בניוילו בראשונה. פתחלה שתי בנותיו חזקות כל אחת ואחת בכחה, ועכשיו שם הגדולה לאה, לאה בלא כח, לאה בלא חיוק, לאה ממשעיה הראשונים. ושם הקטנה רחל, כך אמרו, ולא פמות שהיו בראשונה.

[תרגום: אמר רב הונא, זה יצר הרע, ושתי בנותיו מתחלפות מקמות שהיו בראשונה. פתחלה לוט, מקולל מנוול. עכשו לבן, מלובן, שאינו מקולל ומנוול בניוילו בראשונה. פתחלה שתי בנותיו חזקות, כל אחת ואחת בכחה, ועכשו שם הגדולה לאה - לאה בלא כח, לאה בלא חיוק, לאה ממשעיה הראשונים. ושם הקטנה רחל, כמו שאמרו, ולא פמות שהיו בראשונה.]

²⁵ זהר ח"א קמ, ע"ב

ותאנא אמר רבי שמעון, הוא רמאי ומעולם רמאי, ושכן יצר הרע דאיהו רמאי. הדיא הוא דפתיב פת בתואל הארמי גרמא רמאה. מפדן ארם, מצמד רמאי, פדתנו פדנא דתורא שהוא צמד. אחות לבן, אחות יצר הרע הארמי, פדתנו. פתחלה שהיה מנוול בחטאות בזה העולם נקרא לוט. לעתיד לבא שלא יהא מנוול פדבדמיתא, כמאן דסחי ומטביל מסאבותיה, נקראו ליה לבן. על כל פנים אין יצר הרע בטל מן העולם.

[תרגום: ולמדנו, אמר רבי שמעון, הוא רמאי ומעולם רמאי, ושכן יצר הרע שהוא רמאי. זהו שפתיב פת בתואל הארמי - עצם רמאי. מפדן ארם - מצמד רמאים, כמו ששנינו פדנא דתורא, שהוא צמד. אחות לבן - אחות יצר הרע הארמי. כמו ששנינו, פתחלה שהיה מנוול בחטאות בזה העולם נקרא לוט. לעתיד לבא יהא מנוול כמו בראשונה, כמי שרוחץ ומטביל את טמאתו, קוראים לו לבן. על כל פנים אין יצר הרע בטל מן העולם.]

תא שמע, דהכי אנו אוקימנא במתינתא. שתי בנות לוט שהן שתי כחות הגוף המעוררות ליצר הרע, עכשיו שאינו מנוול כל כך ונטפל מלכלוכו נקרא לבן, ואותן שתי בנות אינו בטלות ממש, הדיא הוא דפתיב, (בראשית כט) וילקבן שתי בנות. [תרגום: בא שמע שפך אנו בארנו בבריתא. שתי בנות לוט, שהן שני כחות הגוף המעוררות את יצר הרע, עכשו שאינו כל כך מנוול ונטפל מלכלוכו נקרא לבן, ואותן שתי בנות אינו בטלות ממש. זהו שפתיב (בראשית כט) וילקבן שתי בנות.]

יוסף לא נקם באחים בכלל

שָׁמָּה שָׁלַשׁ, לֹא רַק אֶחָד. וּמָחָר הוּא (- המִתְחַמֵּק) בָּא [לָזֶה שָׂרָצָה לְלוֹזֹת], וְהוּא רוֹצֵה מִבְּרִנָּה, הוּא רוֹצֵה אֶזְמֵל, הוּא רוֹצֵה פְּטִישׁ, הוּא יָבִיא לוֹ פְּטִישׁ בְּרֹאשׁ... מִה, אֶתְמוֹל בְּאֵתִי לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מִקְדָּחָה — לֹא נִתְּתָ לִי, אִזּוֹ בְּסוֹף הוּא אֹמֵר לֹא לֹא לֹא! "לֹא תִקֵּם", "לֹא תִקֵּם"! בְּשׁוֹם אַפְּנִי, אִין דְּכָר בְּזֶה, זֶה עֲבָשׁוּ בְּפִרְשֵׁת קְדוּשִׁים, "לֹא תִקֵּם", אִסוּר, תִּתֵּן לוֹ אֶת הַמְּבַרְג, תִּתֵּן לוֹ אֶת הַפְּטִישׁ, תִּתֵּן לוֹ אֶת הַצֵּבֶת.

אז הוּא יִכּוֹל לְהִגִּיד לוֹ (- לאוּתוֹ אֶחָד שֶׁלֹּא רִצָּה לְהִשְׁאִיל לוֹ מִקּוֹדֵם), בְּדִי לְחַנֵּךְ אוֹתוֹ מִפֶּה: לֹא שְׂאֲכַפֵּת לִי, לֹא אֲכַפֵּת לִי, אֲבָל תִּהְיֶה בֶּן אָדָם, אֲנִי אֶתְמוֹל בְּקִשְׁתִּי מִמֶּךָ מִקְדָּחָה, יֵשׁ לְךָ שְׁלֵשׁ, אֲפִלּוֹ אֶחָת לֹא הִבֵּאתָ לִי, וְעֲבָשׁוּ אֲנִי מִבֵּיא לְךָ פְּטִישׁ וְצֵבֶת וְאֶזְמֵל, אִזּוֹ לְכָל הַפְּחוֹת אֲנִי אֲגִיד לְךָ "תִּשְׁמַע, קֶצֶת דְּרָךְ אֲרִיז, קֶצֶת כְּבוֹד, קֶצֶת נְמוּס, תִּהְיֶה בֶּן אָדָם, אֵל תַּעֲשֶׂה אֶת זֶה לְמִישֶׁהוּ אַחֵר, מִיֵּלֵא לִי עֲשִׂיתִי, בְּסוֹף תַּעֲשֶׂה אֶת זֶה גַם לְמִישֶׁהוּ אַחֵר"... [עַל כֵּן אִמְרָה הַתּוֹרָה גַּם: "לֹא תִמַּר" אִסוּר

עֲבָשׁוּ בְּסוֹף וַיְחִי אֲנַחְנוּ חוֹזְרִים מִתְּקַבְּרָה שֶׁל הָאָבָא, שֶׁל יַעֲקֹב, אִזּוֹ עֲבָשׁוּ [חֲשַׁבוּ הָאֲחִים] הוּא יִנְקֵם בְּנֹו, עַד עֲבָשׁוּ יוֹסֵף שְׂתָק, בְּסִדְרָה, 17 שָׁנָה הוּא שׁוֹתֵק, יַעֲקֹב חִי 17 שָׁנָה, אִזּוֹ 17 שָׁנָה הָיָה שֹׁקֵט, בְּלוֹמַר הוּא לֹא נִקֵּם, הוּא לֹא הִזְכִּיר, [אֲבָל שֶׁאֲבָא מֵת וְדָאֵי יָקוּם בְּהֵם (בְּהַמְשַׁךְ חוֹזֵר לְבֹאֵר עֵינָיו זֶה)].

[בתוב:] "לֹא תִקֵּם וְלֹא תִמַּר" (וַיִּקְרָא יֵשׁ, יח), אִסוּר! אֲפִלּוֹ אֶתָּה בָּא לְאֶחָד, וְאֹמֵר לוֹ: תִּלְוֶה לִי מִקְדָּחָה, יֵשׁ לְךָ מִקְדָּחָה בְּבִית? שְׂתִים? [אִם יֵשׁ לְךָ רַק] אֶחָד — אֶתָּה פְּטוּר מִלְּהִשְׁאִיל, אֲבָל יֵשׁ אֶחָד שֵׁשׁ לוֹ אֲפִלּוֹ שְׁלֵשָׁה מִקְדָּחוֹת, וְהוּא לֹא מוֹכֵן לְהִשְׁאִיל, אִין לוֹ רַק אֶחָד, וְאֲנִי יוֹדֵעַ אֲפִלּוֹ אִיפֹה זֶה מְנַחֵה, כְּמוֹ שֶׁבְּמִפֶּת חֻשְׁךָ רָאוּ אִיפֹה כָּל הַיְהוּדִים [מְנַחִים] וְאֵת הַכֹּל... הוּא אֹמֵר "אֲנִי יוֹדֵעַ אִיפֹה הַמִּקְדָּחוֹת מְנַחֹת". [עוֹנֶה לוֹ הֵלֵא:]: לֹא, אִין לִי, אִין לִי, יֵשׁ לִי רַק אֶחָד וְהִשְׁאֵלְתִּי אֶת זֶה לְמִישֶׁהוּ, וְרַק הוּא יִחְזִיר לִי אֶת זֶה בְּעוֹד שְׁבוּעָה, הוּא נִסַּע בְּדִיּוֹק לְאוֹמֵן עַד שֶׁהוּא יִחְזֹר... וְאֲנִי יוֹדֵעַ שֵׁשׁ

זה? אחריו שהוא עשה לי כאלה עולות אתמול, ואשתי ברחה מהבית בגללו, אז לכל הפחות להגיד לו מלה, להגיד לו מלה שהוא לא יעשה את זה למישהו אחר... "לא תקם ולא תמור!" אסור לך למור.

אז מה שיוסף עבר, אז 17 שנה לא מדברים מזה, כתיב בפסיקתא שאפלו יוסף לא ראה את אבא שלו 17 שנה, חוץ מהפגישה הראשונה בשהם [יעקב ובניו] הגיעו למצרים, ונפלו על צואריו ונשק אותו ונשק אותו ונשק אותו, ונשיקות וחבוקים, יוסף יותר לא רצה לראות את אבא שלו. במשך 17 שנה יוסף לא ראה את אבא שלו, כי אם אבא שלו ישאל אותו "מה היה [איך הגיע למצרים]?" אז לא ישאר זכר מהאחים, שיהיה מוכרח לספר מכרוהו, ויקפיד יעקב על האחים וימותו].

כל הענין, למה לא כותבים מכתב [ליעקב שיוסף חי]? למה יוסף לא מודיע שהוא חי? [ומתריץ:] כי אם יעקב היה יודע שהוא חי האחים ימותו, כל האחים. האחים היו צריכים בעצמם להגיד, הנה עבשיו ראינו את יוסף, יוסף מלך, שלכל הפחות ימתק משהו, אם יעקב היה יודע שמכרו את יוסף — אוי ואבוי, לא היה נשאר. [וכן מצאנו בענין אחר שכיון שיעקב הקפיד מיד זה פעל, שיעקב] רק אמר "עם

להגיד שום מלה, שום מלה, גם אסור למרק את הדלת, מרב שאני מעצבן עליו אני רוצה למרק את הדלת, תעוף מפה, קח את הפטיש — ותעוף... לא! אסור גם למרק את הדלת בשהוא דפק. רק לחיד, קח בכקשה, קח, קח את הפטיש, אתמול הוא התעלל בי, ולא יכלתי בגללו, ואשתי צעקה עלי [כי] הדלת נפלה, היו צריכים לעשות עוד חור והוא לא הסכים [להשאיל את מקדחה], ורבתי עם אשתי ואשתי ברחה מהבית. ועכשיו אני צריך עוד לא להגיד לו כלום ולא לרמוז, רק לחיד, איזה מין תורה זה? זה אי אפשר...

[וכן] עוד ענין המראה שאין לשאר גודל הרחמים של התורה: { ואדם לקח שבוייה במלחמה, "שבוייה במלחמה", אז חרש ימים היא צריכה לגדל צפרנים ולגלח את השערות, ואחריו זה הוא צריך לשלח אותה לחפשי, לקחתי שבוייה, מה, שבוייה במלחמה לקחתי, מה... לא, אם היתה ביאה אז אתה לא יכול כבר לשעבד אותה. היא בסך הכל גויה, מדינית, מואבית, פרוצה, אחת מגולת, מה לי ולה? התורה אומרת: לא, "לא תתעמר בה" (דברים כא, יד). אתה לא יכול למכר אותה. מין הלכות כאלה שאי אפשר בשום שכל אי אפשר להסביר את זה. מה שהתורה מבקשת מאתנו. — פרשת "אשת יפת תאר" זה [בפרשת משפטים, ועכשיו] — בפרשת קדושים] זה "לא תקם ולא תמור", מה זה "לא תקם ולא תמור", מה

השמש ואת הירח, אני יכול לכבש עכשיו את כל הארץ. מה ששמעונו ולוי עשו אז גם יוסף יכול לעשות.

יהודה אומר להם: תספרו פמה שנקים יש כאן [במצרים], פמה רחובות? 12! אז אני לוקח שלש, ואתם — כל אחד אחד. המדרש אומר שכל אחד יכול לכבש מדינה שלמה, האחים של יוסף. כמו שאומר הרמב"ן, הוא אומר: שיעקב ילך [להילחם בשכם בן חמור על שחטף את דינה], איך יעקב לא משחרר את הבת שלו, לקחו לי את הבת, חטפו לי את הבת, אז הולכים ומשחררים אותה, מה הפרויש? יש לך 12 גבורים, כל אחד יכול לכבש מדינה שלמה, ממי מפתחים כאן?! שואל הרמב"ן: מדוע יעקב לא הולך? מה יעקב אומר "ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם בייעקב..." (בראשית מט, ז), איזה קללות, איזה קללות, לא שמענו פאולה קללות בחיים... מה הם עשו? הם שחררו את אחות שלהם, ואיזה קללות, "ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם בייעקב ואפיצם בישראל", אין נחלה! אין נחלה ללוי, אין נחלה לשמעון, זה רק מבלע בתוך נחלת יהודה, אין נחלה לשבט שמעון, שמעון קבל את דימונה, את צקלג, את באר שבע הוא קבל, אבל זה בתוך נחלת יהודה, אין לו נחלה משלו, ולוי — כלום לא מקבל, הוא הולך בגרנות, מקבץ

אשר תמצא את אלהיך לא יחיה" (בראשית לא, לב) — סוף הכל רחל לקחה את התרפים, ויעקב אמר [ללכן]: מה לרחל ולתרפים? מה אתה חושב שאני צריך את התרפים שלך? אתה אמרת "לא יחיה" (בראשית לא, לב) — לא יחיה! אז מספיק שהצדיק מקפיד הקפדה של פלשה, לא משנה, נעשה גל של עצמות, נעשה גל של עצמות.

אז במשך 17 שנה [שהיה יעקב במצרים] יוסף לא ראה את אבא שלו, כי אם אבא שלו ידע שמכרו אותו [יכלו האחים], אבא שלו חשב שהטפו אותו החמאם, שהטפו אותו זה, חשב שהוא נחטף, "חיה רעה אכלתהו" (בראשית לו, ז), אבל שהאחים מכרו את אח שלהם?! זה כבר יעקב לא מעלה על דעתו, הוא מבין שהיתה שם חטיפה, מישוהו העלים אותו, אבל שהאחים מכרו את הבן שלי?! זה דבר שלא נתפס במוח, אי אפשר בכלל להבין את זה, עם כל הסבר שנסביר את זה, מליון הסברים, לא נבין את זה, מה הפרויש מוכרים אח?! על מה מוכרים? שהוא אומר שהוא ראה שתי חלומות, צריכים למכר אותו?! בסדר, הוא חלם שתי חלומות, "והנה השמש והירח ואחד עשר בוכים משתחווים לי" (בראשית לו, ט), הוא התכוון ל"שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון" (יהושע י, יב), יוסף אומר: אני יכול לעצור את

מעשרות.

אחד לא יודע.

[אמר] יוסף: אני יודע צדקו של אבא, כל דבריו גזרות הן, אם הוא אמר על רחל, על אמא שלי, "עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה" (בראשית לא, לב), ישר היא מתה. אז מה כאן שמכרו אותי, היא רק לקחה את התרפים, היא עשתה את המצוה הכי גדולה, לכלות את התרפים, אז ה' ירחם מה שקרה לרחל — אז מה יהיה בשהוא יקלל אותם ויקפיד עליהם, הם יתפכו לאויר, לא עולם הזה ולא עולם הבא, כלום לא יהיה להם. ואני בא לומר שיקללם?! ואני אומר מה שהיה, שיקללם?! ונקמתי מחריב את כל העולם, גמרנו. לא יהיה עולם, בלם ימותו באותו רגע, אם יעקב ידע את האמת, הוא יחריב את כל העולם, שלא נברא העולם אלא בשביל השבטים. (שעור מתשפ"ג).

אז באו [ליוסף] ואמרו לו "הנה אביך חלה" (בראשית מח, א), [והרי כל שבחו של יוסף, שהיה מפליג על כבוד אביו ולא נכנס אצלו בכל שעה, שאלולי שבאו אחרים ואמרו לו "אביו חלה"] לא היה יודע, אלא להודיע צדקו שלא רצה להתנחל עם אביו, הוא לא רצה בשום אופן להתנחל עם אביו, שאביו יראה אותו, שהוא לא יאמר לו מה היה? תגיד את הספור האמתי פעם אחת. [אם הוא היה מספר את] הספור האמתי — לא היה נשאר זכר מהאחים, באותו רגע לא היה נשאר זכר מהאחים, הקפדה אחת של יעקב — וכלם היו נעלמים. מה הספור האמתי? תספר לי אותו. יעקב לא יודע מה היה, עד סוף החיים הוא לא ידע, הוא ידע שיוסף נעלם. "למה", "מדוע" — אף אחד לא יודע, האחים לא יודעים, אף

הוספות ממורינו הרב שליט"א

הצדיק שיש לו דעת וסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגת זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו נבחה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבינו הרב רבי אלימלך מליזענסק
צוק"ל זיע"א

שבחי הר"ן יו

גם אמר שהונוג של הצדיק האמת, קשה עליו עניו זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסודין מזה ממש כמו יסודי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסודין אלו יש להצדיק בשעת ונוג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על פן אין היסודים שלו גדולים כל כך, אבל

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורנע שהוא פגוי מן התורה, ובפרכת שהוא יושב בטל לבדו בתוך או שוכב על מפתו ואינו יכול לישן, והיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו פאלו אש גדול ונורא בויער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שוכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוד מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרהר כנוצר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, וסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו פאלו עושין לו כנוצר לעיל, ופנה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין כנוצר לעיל, וכשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו כנוצר לעיל, ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הנה שהוא מהצרעת משכא דחויא, וכך יאמר.

וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העיניים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הנה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפגמימות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

פלא יועץ אדם ז זוג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וברעות תלוי בזמן הווג ובכונת הווג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמן כמצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, ווד לא יקרב כמחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחמאים ומפשים בנים משחיתים כל מום כם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחמי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בניזקים היו צועקים מרה עליו כאמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו.

רבי אבא פתח לדרוש בדברי תורה, ופירש את הפסוק: 'עורי צפון ובאי תימן הפיחי נני יולו בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו' על הקרבנות והקטורת, וכך פירושו: מה שנאמר 'עורי צפון', אלן עולות דנשחטות בצפון - אלו עולות שנשחטות בצפון, והטעם לכך הוא בגין דאינון מחשבות בצפוני לבא - משום שאותן מחשבות של עבירה שמביאים עליהם קרבן עולה הם בתעלומות וצפוני הלב, ובאתר דדינא - ומטעם נוסף שחיתת העולה היא בצפון, משום שאותן מחשבות נמצאות במקום של דין בגין דמחשבה אשתכח בליליא - משום שמחשבת העבירה נמצאת בלילה בזמנא דדינא אשתכח - בזמן שהדין נמצא בעולם, ולכן שוחטים אותן בצפון שהוא הצד של מידת הגבורה, וטעם שלישי, כי רוח צפון מנשבא בפלגותא דליליא - רוח צפונית מנשבת בחצות הלילה כד מתערי אנשי - כאשר בני אדם מתעוררים משנתם, וכנור דדוד מנגן מאליו - והכינור של דוד שהיא המלכות מנגן אז מאליו לא, ומחשבתן דבני נשא מתערי - ומחשבותיהם של בני אדם מתעוררות אז, והרוח הצפונית שממתיקה את הדינים שבמלכות מבטלת מהם את המחשבות הרעות, ולכן קרבן עולה שבא על מחשבות רעות נשחט בצפון לב.

וכי ישאו את עונם, אב ואם נוטלים חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחטא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל ומרח ויגיעה רבה כלי הא, ואולי יוכל להפך טבעו ומוזגו הרע.

זהר ויקרא דף יא, ע"א עם כיאוד המאוד

מבאר את השם של הכתר שהוא אה"ה.

ושם אה"ה כללא וסתימא דקרמיתא - ושם אה"ה כולל את כל השמות הנזכרים ונעלם בראש האצילות, ודא הוא כתרא עלאה - וזה הוא השם של הכתר העליון שהוא רישא דכל רישין - ראש לכל הראשים, שמיא סתים ולא אתגלייא - ושמו סתום ולא נתגלה, ואתמר - וכבר למדנו כן במקום אחר.

ובספרא דאגדתא עשר שמהן כתיבן בנוונא אחרא - ובספר אגדה עשרת השמות כתובים באופן אחר, ואמר על כך רבי אבא: ואנא לא תנינא הכי - אולם אני לא למדתי כך אלא כמו שאמרתי.

כיון שדיבר בענין עשר הספירות ושמותיהן, מביא כהמשך לענין זה את דברי רבי אבא שפרש את כל סוד האצילות בפסוק 'עורי צפון ובאי תימן הפיחי נני יולו בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו' (ד"ק).

ועילא מבלהו קטרת - והקטורת היא למעלה מכל הקרבנות דאיהו שלים מכלא - משום שהיא שלימה מכולם, ולא אתיא - ואינה באה לא על חמא ולא על אשם ולא על עון, אלא על שמחה, כלומר שבאה להרבות שמחה בעולם, כמה דאת אמר - כמו שנאמר: 'שמן וקטרת ישמח לב', והא אוקמוה - וכבר פירשו כן במקום אחר.

ועל דא קטרת לא מתקרב - וכיון שהשמן והקטורת שניהם משמחים את הלב על כן הקטורת איננה קרבה אלא בזמנא דשמן מתקרב - אלא בזמן שמקריבים את השמן בהדלקת נרות המנורה, הדא הוא דכתיב - וזהו שנאמר: 'והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהמינו את הנרות יקטירנה', שבזמן הטבת הנרות בבוקר היו מקטירים קטורת, וכתיב: 'ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה', שבזמן הדלקת הנרות בבין הערבים היו מקטירים קטורת, וטעם הדבר הוא בגין דאשתכחו שמן וקטרת כחדא - כדי שימצאו השמן והקטורת כאחד.

תא חזי - בא וראה את מעלת הקטורת: שלמים בכלא הוא שלמא - השלמים עושים שלום בין כולם וקטמה וקטרוגא לא אתער בעלמא - ועל ידם קטטה וקטרוג לא מתעוררים בעולם, אבל קטרת קשיר קשירו

ומה שנאמר 'ובאי תימן', אלין שלמים דנשחמין בדרום - אלו השלמים שנשחטים בדרום, והטעם לכך הוא בגין דאינון שלמא דכלא - משום שהשלמים באים מצד התפארת והיסוד שהם עושים שלום בין כולם, היינו שלמא דעלאי ודתתאי - שעושים שלום בין העליונים ובין התחתונים, ואלין שלימו דסטרי עלמא - והם עושים שלום בין כל הצדדים שבעולם לי, שלימו דכלא מפטרא דמהימנותא - והם שלימות הכל מצד האמונה.

ושלמים בגין דאינון שלמא דכלא - וקרבן שלמים, כיון שהוא עושה שלום בין כולם לכן בעלים אכלין מנייהו ומתהניין מנייהו - הבעלים גם הם אוכלים מהם ונהנים מהם, דהא שלמא הוא ליה ולבל עלמא בדרגא חדא - כי הוא שלום לבעלים ולכל העולם במדרגה אחת, ואילו חטאות ואשמות נאכלין לכחני - חטאות ואשמות נאכלים לכהנים בלבד, בגין דאינון זמינין לכפרא עלייהו ולאעברא חובייהו - משום שהכהנים מזומנים לכפר על הבעלים ולהעביר את עוונם על ידי אכילת הקרבן, ומכל קרבני לא חביבין קמי קודשא בריך הוא - ומכל הקרבנות אין קרבן שחביב לפני הקדוש ברוך הוא כמו שלמים, בגין דאשתכח שלמא בעלאי ותתאי - משום שעל ידי השלמים נמצא שלום בעליונים ובתחתונים.

שאומר: אני מי שאני ולא אתיידע מאן הוא - ולא נודע מי הוא, לבתר - ולאחר שנזכר השם אהי"ה בתורה נאמר 'אשר אהיה', ופירושו שהכתר אומר: אף על פי שאני עצמי נעלם מכל, מכל מקום אנא דומין לאתגליא באיננו בתרין - אני הוא שעתיד להתגלות באותן ספירות תחתונות דהא בקדמיתא סתים - כי בתחילה הכתר הוא סתום ונעלם, ולבתר שרי לאתגליא - ולאחר מכן מתחיל להתגלות בחכמה ובינה, עד דמזי לגלויא דשמא קדישא - עד שמגיע להתגלות בשם הוי"ה הקדוש שבתפארת.

דמהימנותא - אבל הקטורת היא במעלה גדולה יותר, שקושרת את קשרי האמונה.

רבי אלעזר חולק על רבי אבא בחלק מהשמות, ומפרש אותם באופן אחר (רמ"ק).

רבי אלעזר אמר: בלהו עשרה שמיהן כתיבי - כל עשרת השמות כתובים בתורה, ואנן תנינן - ואנחנו למדנו אותם באופן זה.

השם הראשון הוא אהי"ה והוא השם של הכתר. קדמאה - השם הראשון הוא אהי"ה, והוא השם של הכתר, דא סתימא עלאה - ושם זה הוא סתום ועליון ואינו מושג, ומשמעות השם אהי"ה היא כמאן דאמר אנא מאן דאנא - כמי

קדושת הפרשה

הקפדת יוסף על יעקב אבינו

שלי לא לקחת לחברון, [לקבור אותה במערת המכפלה, או] לכל הפחות לבית לחם לקחת אותה לקבור אותה בבית קברות עם אוהל יפה בית יפה ציון יפה ואף על פי שאני מטריח עליך להוליכני לארץ כנען ולא עשיתי ככה לאמך, אני יודע שאתה מאוד מקפיד עלי ויש בלבך עלי ויש לך קושיא עלי, אז אני אומר לך, אז אולי נגיד שהייתי רחוק שהייתי כמה ק"מ מבית לחם, לא, הייתי קרוב הייתי 2000 אמה אז אולי תגיד שירד גשם, עוד מעט ירד גשם מבול, ירד מבול, לא חרד מבול, שום מבול לא ירד, אולי תגיד שהיה גשמים לא היה גשמים עת הגריד אולי תגיד שהיה שם בורות לא היה בורות לא היה שום בורות.

אז למה, למה? כי ידעתי שאם היא תהיה בבית לחם אי אפשר יהיה להגיע לציון שלה אם זה היה עכשיו בבית לחם אי אפשר היה להגיע, חוץ משובו בנים אף אחד לא יכול להגיע, היו זורקים בקבוקי תבערה רימונים יורים כמו עכשיו כל מי שנוסע לשכם יורים עליו אין אחד שלא יורים עליו כל אחד יורים עליו אפילו שנוסעים כל יום אבל יורים עליהם הם נוסעים לא אכפת להם יורים עליהם לא יורים הם יודעים שיוסף הצדיק שומר מגן. (שעור מתשפ"ג).

רש"י אומר שעל זה אני לא סולח לאבא, אבא זה אבא אבל אני לא אסלח לו אני לא אסלח לו על זה, על זה אנחנו לא סולחים, אנחנו עכשיו בוחי שיעקב אומר ליוסף אני יודע, יעקב עכשיו בגיל 147 והוא קבר את רחל בגיל 99 אז היא נפטרה, זה יוצא, 147 ועוד שנה זה 48, 48 שנה יוסף הולך עם מרידות על אבא שלו עם הקפדה על אבא שלו למה אבא שלו קבר אותה באמצע הכביש, ואני בבואי מפדן מתה עלי רחל בדרך, באמצע הדרך, ויש עוד כברת ארץ, מה זה כברת ארץ 2,000 אמה, 2,000 אמה זה עשר דקות הולכים עשר דקות עם החמור זה רבע שעה, אדם ברגל הולך את זה בעשר דקות, הלכנו מקבר רחל לכיכר בשכם זה שתי דקות לכיכר המרכזית היינו הולכים את זה כל יום לכיכר המרכזית, עשר דקות, היינו 2,000 אמה מבית הקברות, והוא אמר אני קברתי אותה דווקא בכביש באמצע הכביש עוד לפני בית לחם.

אז אומר יעקב אני יודע שאתה מקפיד עלי אני יודע שיש לך בלבך עלי אני יודע את זה, כי הוא אומר לו תיקח אותי לחברון אז יוסף שאל עם שפתיים קמוצות הוא מסתכל על אבא שלו מה זה חברון ולמה את אבא

מחשבות הצדיקים

להבטל לנשמת ר' נתן

הילולת ר' נתן י' טבת

אדם הראשון ממש, זה דגמא של מעלה, זה מעין דגמא של מעלה, שכתוב כאן בפרקי דרבי אליעזר פרק 53, שכתוב ששה, פה [במסכת סוטה] כתוב חמשה, דגמא של מעלה. הרב'ה זה אדם הראשון בעצמו, ברגע שאנחנו מתקשרים לרבנו, עכשיו אנחנו עושים את היארצייט הזה, יש פה חמש אלף איש עכשיו, עושים כזה יארצייט, אנחנו נכללים בנשמה של רבי נתן, נשמה חדשה ממש. הרב'ה זה חדש ורבי נתן זה חדש. זה נשמה אחת שהתחלקו לשתיים. והרב'ה הוריד את הנשמה הזאת, איך נפתלי הירץ (- אבי ר' נתן) זכה לזה - זה עוד שאלה. אבל רבי נתן זה נשמה חדשה לגמרי, וכשאנחנו מתבטלים לנשמה הזאת - אז בזה אנחנו מביאים את הגאולה ויבא משיח בן דוד, במהרה בימינו אמן.

(שעור מתשפ"ג).

יוסף חי וקיים! כמו שרבי נתן חי וקיים - רבי נתן חי וקיים, אני אמרתי לא לסע לשכם [מכיון שיוסף חי ולא קבור], אני הזהרתי אתכם; מי שישע לשכם, אני מזהיר אותו, אני לא יודע שני סטירות או שלש סטירות, אני לא החלטתי, אבל שני סטירות זה ודאי, אתם... אתה לא נוסע לשכם, אני מזהיר אותך, אתה מבטיח! אז בקצור, אז יוסף חי וקיים, יוסף משתלט על החמאס, על הגיהאד, על כלם הוא משתלט, הוא מנהיג את העולם. ורבנו זה יוסף הצדיק, רבנו זה פשוט יוסף הצדיק, ורבי נתן זה יוסף הצדיק, זה פשוט יוסף הצדיק. יוסף הצדיק יורד בכל כמה דורות, יוסף ירד בתור רבנו, ואחרי זה ירד בתור רבי נתן, הוא ירד בתור רבי נתן. עכשיו צריכים לדעת שהרב'ה ורבי נתן זה

מילתא דבר יהותא

החתונה, חצי יום? החתן: בשבילך – אפילו יומיים. השווער: נכון אמרתי לך שאני נותן לך 800, בשבילך – אפילו אלף מאתיים...

6: אני: לקנות לך 'סביבון'? אשתי: מה זה? – דבר שמתסובב בלי לעשות כלום, ואז נופל כאילו הוא עבד קשה. אשתי: לא צריך – יש לי אותך...

7: בכל פעם שאתה מתזכך עם אשתך, כדאי שתזכור: שהשיחה עשויה להיות מוקלטת לצורכי בקרה ואיכות השירות...!

8: זוג אחד החליט להתחתן. לאחר החופה במהלך הריקודים, ניגשה הכלה הטריה לחמותה, והגישה לה 'מטפחת אף...' שאלו כולם: למה 'מטפחת אף'?? ענתה הכלה: שתבין, שזה המקום היחידי – שהיא תוכל לדחוף את האף שלה...

9: השבת – כל הנשים ידעו בדיוק כמה זמן לוקח להתפלל מעריב לביל שבת...

10: הרגע הזה, שסיימת לקרוא בשקיקה את הבדיחות בעלון, ומבחינתך העלון גמר את תפקידו... אך מצפונך אינו מניח לך לעזוב את העלון, מבלי לקרוא בו ולו כמה שורות מהעמודים הקודמים – רק כדי למנוע את ההרגשה הדפוקה, שרק בדיחות מעניינות אותך, ודברי תורה לא...

1 אם טארמפ יטיל סקנציות על ראשי הצבא, השב"כ, הפרקליטות, מערכת המשפט, אנשי ויושבי האולפנים, אנשי האקדמיה... כפי שביידן עשה למתנחלים – אז נקבל חזרה את המדינה שלנו.

2: 10 סימנים שיעזרו לך לדעת שהתחלת להזדקן: 1. אתה לא מבין מה העניין לאכול צ'ולנט לביל שישי. 2. אתה מרגיש שהתזמורת בחתונות עושה מדי רעש. 3. אתה לובש סוודר וגרביים בצבע שחור. 4. אתה מתעניין במודעות שבצד שמאל בעמוד הראשון בעיתון. 5. אתה הולך ברחוב עם מטריה פתוחה, רק כשהגשם מתחיל להיפסק. 6. כשאתה באמצע שיחה בטלפון, אתה לא יודע איך לעבוד לחיפוש מספר של איש קשר, בלי שהשיחה תתנתק לך. 7. נדמה לך, שלאחרונה אנשים מסביבך התחילו לדבר יותר בשקט. 8. מפריע לך כשמישהו פוגש אותך ברחוב, ונותן לך צ'פחה ידידותית חזקה על הכתף. 9. אתה מגיע למספרה, ואין לך בעיה להסתפר, אצל מי שאף אחד לא ממתין בתור אליו. 10. אתה שומע את משאית האשפה לפנות בוקר. – זיקנה נעימה...

3: הלוואי שאגיע הביתה ואגלה, שהכביסה פיתחה 'נטיות אובדניות' – ותלתה את עצמה...

4: הגיע מישהו שנראה נורמלי לגמרי, נעמד ליד חבילת הטישיו, שלף ממנה נייר טישו אחד, וזהו. הבא אחריו בתור חיכה שישלוף עוד פעם – פעמיים כמקובל... אבל ההוא הסתפק בשליפה אחת, ופנה ללכת. ויהי לפלא.

5: השווער: כמה זמן אתה מתכוון ללמוד אחרי

קדושת הצדדים

הגזרה. הרב'ה דחה את זה בעשרים וחמש שנה, לתקפ"ז מ[תק"ס"ב עד [תק"פ"ז, הרב'ה דחה את זה בעשרים וחמש שנה, ואף אחד לא רצה להצטרף לרבנו, רבנו היה היחידי שהתפלל על בטול הגזרה, גזרה שאי אפשר לתאר, שברו דלתות, חטפו ילדים מן ההורים, ההורים התעלפו, ההורים מתו, הנשים מתו, הנשים קבלו שבץ, קבלו דום לב, ארוע מחי, חטפו להם את כל הילדים, רק מי שהיה גבר חזק לא חטפו לו, כי חטפו מכלם, בכל רוסיה, בכל אוקראינה, חטפו את הילדים, זה מליוני ילדים – חטפו אותם, כלם נהיו קנטוניסטים, כלם נהיו חילים, כלם נהיו גוים, אי אפשר להבין את זה. הרב'ה אמר: הכל, זה כי חולקים על הצדיק! ברגע שחולקים על הצדיק הצדיק זה יסוד העולם, זה עמוד העולם, [וכשחולקים עליו רחמנא לצלן] אז העולם מתמוטט, אז חוטפים ילדים ויהיה שואה, הכל – זה כי חולקים על הצדיק. (שעור מתשפ"ג).

כל הגזירות – כי חולקים על הצדיק

אחד המשכילים הגדולים, הוא אומר: מדוע נהייתי אפיקורס? כי ראיתי שזורקים אבנים על הברסלבים! הוא היה גר באומן, הוא אמר: אני ראיתי איך שזורקים. [חסידי ברסלב של זמנם] זה היהודים הכי תמימים, הכי קדושים, בסוף הוא כבר חזר בתשובה, בגיל שבעים / שמונים / תשעים, אבל מה שהוא נהיה אפיקורס בגיל שלש עשרה, הוא אומר: אני לא יכלתי לסבל את זה, עומדים פרחים, על שני הגבעות – ההרים, חוזקים על כל מי שעובר לציון – מקבל אבן בראש. ככה זה היה עד השואה.

ולכן היתה שואה, רבי נפתלי אמר שאם חולקים על ברסלב אז תהיה שואה בסוף, ולקחו מליון ילדים, שני מליון ילדים, חטפו אותם מן ההורים, וכל אלה זה היה ה"קנטוניסטים", הרב'ה נסה לדחות את הגזרה, הרב'ה אמר: אני יכול לדחות את

היציג להורים

חינוך ילדים?? – קודם לחנך את ההורים!'

רוצה שאתה לא מצליח להתגבר על התאונה – תן להורים!!! למה? אני רוצה להיות ילד קדוש, לסגור את העיניים, זה לא הולך לי, זה קופץ לי כמו קפיץ. אז הוא [- הפלא יועץ] אומר: צריכים לצעק על ההורים הוא אומר. דבר ראשון זה לחנך את ההורים, לא לחנך את הילדים. "חנוך ילדים" – קדם צריך "חנוך הורים" לפני חנוך ילדים, וממילא הילדים ילכו בסדר. (שעור מתשפ"ג)

העיניים זה כמו קפיץ, אתה סוגר – זה נפתח, כמו קפיץ. מיישהו שם פה קפיץ, אני לא יודע למה זה, האמהות בונות קפיצים כשהם בהריון? אני לא יודע למה, סוגרים את העיניים – זה נפתח עוד פעם, סוגרים את העין – זה נפתח... אז האמא צריכה לקבל... כמו שכתוב בפלא יועץ: לתת להורים מכות! אם אתה

קדושת הבית

העיקר מה שיש לילד – זה מהאמא

אם הוא יבא אליך – תשלחי אותו ישר אלי, אני אטפל בו, אני אשים אותו באש ואני יבדק אם זה מלאך, מי אומר שזה מלאך, אולי זה סתם בן אדם, אולי זה סתם בדואי, בדואי מרהט. ואז הוא (- מנוח) שואל אותו (- את המלאך): "מה יהיה משפט הנער?" אז הוא (- המלאך) אומר על האשה [כלומר ממה צריכה האישה להישמר], לא על הנער, מפה לומדים שהעקר זה האמא. התשובה שהוא אומר לו: שהאשה לא תאכל כל טמאה, הוא מדבר על האשה... הוא שואל: "מה עם הנער". תגידי מה יהיה עם הנער... על כל פנים, אדם – מה שיש לאדם, הכל – זה מהמח של האמא, אם הוא ילד טוב – זה מהמח של האמא, אם הוא ילד לא טוב – זה גם מהמח של האמא, אז הכל בא מהמח של האמא.
(שעור מתשפ"ג).

ואת זה [שעיקר חינוך הילד תלוי באימו דוקא] מדיקים מהספור של מנוח ושמשון, שמנוח שואל אותו: "מה יהיה משפט הנער?" – את המלאך, הוא אומר: מה זה כאן, מה את אומרת, מה זה המלאך הזה? מה זה Lady First, מה הוא נהיה מודרני? מה, זה מלאך של מרצ? במקום ללכת לאשה – תבא אלי מקדם, אני לא מסכים לזה, אני לא נותן רשות, תבא אלי, תדבר אתי, אחרי זה [תלך לאשתי – הצללפונית], זה חצפה, פשוט הכל הפוך על הפוך, מאיפה שאנחנו מסתכלים. אני לא יודע למה הוא הולך לאשה לפני הבעל, לפני הנבר, זה ממש סקנדל, ממש ממש ממש, זה פרובוקציה, צריכים פה לעשות מחאה, לעשות הפגנות נגד זה, אי אפשר לשתק על זה, בשום אופן! אז הוא (- מנוח) אומר לאשה:

קדושת התורה

גמרא – ש"ס, ר"ף, רא"ש, כל הפרושים
והפרושים לפרושים,

על הרי"ף יש את הרמב"ן, יש מלחמות
השם, ויש המאור הקטן, וכל אחד חולק על
השני, המאור הקטן, וכל אחד, ויש פרושים
דפרושים, וכבר על הרי"ף כבר נכתבו מליוני
ספרים – רק על הרי"ף לבד, רק את הרי"ף
לבד צריכים לחיות מליון שנה לגמר את כל
הפרושים על הרי"ף, ללמד את כל הפרושים
על הרי"ף. כמו "הרדל ודבורים", פשוט הסגיא
הזאת זה סגיא שפוללת את כל הש"ס כלו, מי
שבקיא בהרדל ודבורים – נפתח לו המוח לכל
הש"ס! אז המוח נפתח לו.

כי כל הענין של רבי נתן: שאדם יהיה לו
חשק ללמד גמרא! שהוא יבין את הקש"א,
יבין את התרוץ, ואז זה התענוג הכי גדול! הוא
לא צריך בכלל [להתאמץ לשמר את העינים,
אלא] העינים נסגרות מעצמם, הוא פשוט לא
רואה כלום, אם אדם לומד את הסגיא של
הרדל ודבורים, והסגיות האלה אז העינים
שלו נסגרות ממילא, הוא לא צריך להתאמץ.
(שיעור מתשפ"ג).

הענין של ר' נתן – שיהיה חשק ללמוד גמרא

וכל הענין של רבנו זה רק למוד הגמרא,
צריכים לדעת שכל הענין של רבנו זה רק
למוד הגמרא, רבנו זה רק פשוט מאד שלשבת
ללמד גמרא וש"ס ורי"ף ורא"ש, זה מה שכתוב
בלקוטי הלכות. אני לא יודע כמה סוגי לקוטי
הלכות יש, שמעתי שיש הרבה סוגי לקוטי
הלכות, שזה לא כתוב בכל לקוטי הלכות,
אבל זה מה שכתוב במה שהביאו עכשיו,
בלקוטי הלכות הזה זה כתוב, אני לא יודע מה
אם כתוב בכל לקוטי הלכות, כל אחד יבדק
אצלו בבית. אז מה כתוב [בהלכות גלוח ד,
יב], שודאי אי אפשר להגיע לשום מדרגה
ולדעת דיני תורה, רק על ידי למוד כל הש"ס.
כל אחד יקבל עכשיו, מהיום עד עשרה בטבת
הבא לדעת את כל הש"ס.

הש"ס זה רק ספורים, זה פשוט, זה תענוג
לקרא את זה, זה תענוג, זה התענוג הכי גדול.
אני מגיל 13 לא עוזב את הגמרא לשניה, זה
פשוט ספורים, זה פשוט ספורים

אבל כל יום יש גלוי שול משיח. זה לא יכול
להיות – הרבה אומר: אלא רק אם לומדים

קדושת המידות

מעלת עשרה בטבת

הבית השלישי. בזכות רבי נתן. כי רבי נתן הוא היה משיח בן דוד, הוא היה צריך להוריד לנו את הבית השלישי, רק הוא הסתלק בן 65, הוא אמר: מה אני יכול לעשות, אני צריך לעצור את המחלקת. כי היום כבר אין מחלקת על בְּרֶסֶלֶב, שְׁעֵכְשֵׁי אֲנַחְנוּ בְּעֶשְׂרֵה בְּטַבַּת, אֲנַחְנוּ בְּאֵנוּ לְתַקֵּן אֶת הַמַּחְלָקָה, לְתַקֵּן אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְלָכֵן, הַיּוֹם הַזֶּה, שְׁזָה הַחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי, חֹדֶשׁ טַבַּת, זֶה הַחֹדֶשׁ הַכִּי גָבֹה, כִּי מֵיִסָּן עַד טַבַּת זֶה [עֶשְׂרֵה חֲדָשִׁים]. אֲנַחְנוּ עֲכָשִׁי בְּכַתֵּר – רְצוֹן שְׁבָרְצוֹנוֹת. לָכֵן אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים אֶת וַיְחִי. (שְׁעוֹר מִתְּשַׁפ"ג)

עֲכָשִׁי אֲנַחְנוּ בְּיּוֹם הַשּׁוּאָה – עֶשְׂרֵה בְּטַבַּת, זֶה יוֹם כְּפוֹר מִמֶּשׁ, כְּתוּב בְּטַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים 'שְׁזָה יוֹם כְּפוֹר מִמֶּשׁ, שְׂאֵם הֵיִינוּ זוֹכִים הֵיִינוּ רוֹאִים עֲכָשִׁי אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי. בְּעֶשְׂרֵה בְּטַבַּת יִבְנֶה הַבַּיִת הַשְּׁלִישִׁי, וְאִזּוּ הִיָּה צָרִיךְ לְהַבְנוֹת הַבַּיִת הַשְּׁלִישִׁי, [כְּמוֹ שְׁכַתוּב עַל עֶשְׂרֵה בְּטַבַּת:] "בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה" (יִחְזַקְאֵל כִּד, ב), "עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה" – זֶה הַבַּיִת הַשְּׁלִישִׁי, שְׁהִיָּה צָרִיךְ לְהַבְנוֹת, הִיָּה צָרִיךְ לְהַבְנוֹת "בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה".
וְלָכֵן עֶשְׂרֵה בְּטַבַּת, עֲכָשִׁי זֶה הִרְגַע שִׁיּוֹרֵד

סוף סוף הופיע

